

Històries de GentComTu

*amistat, sexe i amor:
emocions i sentiments reals
nascuts a la xarxa*

Històries

de GentComTu

Índex

Pròleg	7
Un munt d'històries per descobrir	13
A poc a poc	19
Carta al meu amic internàutic	23
En Claudi	29
Horòscop	41
Conte d'hivern	45
Un ensurt, i dels grossos	51
Desconeguts en la nit	59
Primera cita	63
Desitjaria tenir el valor d'oblidar-te	67
La carta	73
La nostra història que no va ser	77
Sota la pluja	81
I, per què no?	89
Enamontsats	101
Era un dissabte	113

Històries de Gent Com Tu
© dels texts: els respectius autors

© del disseny de la coberta: ebookation
© de l'edició: ebookation

Primera edició digital: octubre 2012

Dipòsit legal: B-22494-2012

Editat i codificat per [ebookation](#)

Són rigorosament prohibides, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic.

Pròleg

Malgrat les aparences les coses essencials no canvien. Les persones continuem aspirant a ser felices i buscant relacions que enriqueixin la nostra vida. I això succeeix independentment del lloc, de l'època o dels mitjans utilitzats.

Durant aquests anys gestionant una xarxa social hem après, desmentint tots els estereotips, que les relacions iniciades a la xarxa no són fredes ni impersonals, sinó tan reals i properes com les tradicionals. La xarxa només ofereix una eina per posar en contacte dues persones de carn i ossos. Persones que intercanviaran alguns missatges, algunes bromes i confidències i, no gaire després, quedaran per fer un cafè i conèixer-se personalment.

A partir d'aquest moment es tractarà d'una relació com qualsevol altra: es cauran bé o potser no, s'agradaran o potser no, s'enamoraran o potser no, continuaran junts o potser no. Però en qualsevol cas, viuran els mateixos sentiments, il·lusions, alegries i tristeses que les persones vivim des de sempre.

Per això vam pensar que seria interessant que els mateixos protagonistes expliquessin les seves experiències. Així, vam organitzar una convocatòria i els primers relats van començar a arribar. El resultat ha estat aquest conjunt de relats, escrits en primera persona, que descriuen anècdotes i vivències viscudes per persones valentes que van decidir ampliar el seu cercle de relacions, conèixer altra gent i establir noves relacions gràcies a la xarxa.

La diversitat dels relats és considerable, tot i que hi ha alguns d'humorístics i d'altres més reflexius, la immensa majoria narren l'experiència que més els ha marcat: la seva història personal d'amor o desamor a la xarxa. I el fet que hagin estat escrites per autors no professionals passa a un segon terme quan es comprova la

sinceritat i honestedat amb que s'expressen i la facilitat amb la que et pots identificar amb ells.

Estem convençuts que aquesta selecció d'històries personals t'entretindran i et faran somriure, et faran pensar i recordar, però sobretot t'emocionaran perquè es tracta d'històries reals viscudes per gent com tu.

Editor

*Volem expressar
el nostre sincer agraïment
a tots els autors que han col·laborat
amb les seves vivències personals
en la creació d'aquest llibre.*

Un munt d'històries per descobrir

Joana

Avui quan he visitat GENTCOMTU, he vist que em convidaven a escriure pel seu llibre. És curiós, parlo d'aquest portal d'Internet com del qui entra al correu electrònic i mira la correspondència del dia. I és que en aquests darrers mesos, s'ha convertit en part de la meva vida. No sé ben bé com ha estat, però obro la porta i observo tota aquella gent, possibles amics, potencials amors, se'm presenten i no em puc resistir. I així, poc a poc, sense adonar-me'n, he començat a formar part d'aquesta gran família.

Em va semblar una manera de donar-me a conèixer. En els perfils, les descripcions que els usuaris escrivim de nosaltres mateixos, fem un esbós de com ens veiem. Però, tot i que a vegades amb poques paraules es pot dir molt, jo

vaig voler compartir un petit dietari, que havia començat amb el nou any, sobre una nova actitud que havia adoptat davant la vida. Les coses que formaven part del meu dia a dia, de sobte es convertien en petits grans plaers.

Han estat un cúmul d'històries viscudes, de missatges enviats a l'atzar que algú recull i els fa seus. A partir d'aquí una resposta, després una altra i sense adonar-te'n, sense saber gairebé com, comences a explicar la teva vida a algú del qual moltes vegades no tens més referència que la foto que pengem per a identificar-nos. Quan te n'adones, saps que s'ha de fer una trobada, que s'ha de fer un pas més, i aquest encontre atrau, però fa por, por que la realitat decebi, que el confident que has descobert no sigui com tu esperes. Al final arriba el gran dia i aquella persona que semblava que coneguessis de tota la vida la veus per primera vegada. Comences tímidament una conversa, intentes reprendre els diàlegs iniciats a la xarxa i a partir d'aquí ja no importa el mitjà amb el que el vas conèixer.

Sense voler-ho, Internet esdevé una "celestina" i els missatges posteriors a aquesta primera trobada recolliran noves maneres de comu-

nicar sense més lligam que el de cartes enviades. Però aquestes missives escrites a poc a poc, segons l'estat d'ànim de cada moment, no deixen lloc a la improvisació. S'envien sabent que el destinatari les llegirà tantes vegades com vulgui, convertint-les en un petit tresor de sentiments expressats, d'emocions inesperades i un mar de sensacions que a vegades costen de transmetre si tenim algú al davant. Però amb altres persones, menys avesats a l'escriptura, potser més agosarats, el xat es converteix en l'eina que permet una conversa distesa, silenciosa, que convida a anar explicant, a anar descobrint, i un xerrar a cau d'orella imaginari, un apropament en la distància.

A partir d'aquí cada història és diferent, íntima i personal. I com tota la gent que passa per la teva vida, no importa el temps que s'ha assegut al teu costat al llarg del viatge, sempre enriqueix. Tampoc compta massa si de cop i volta aquella relació canvia de to o de color, i en aquell amor desitjat hi trobes un amic. Tot plegat te n'adones que aquests vincles són com la vida mateixa on sovint no hi ha ni blancs ni negres sinó un munt de matisos. Lligams diferents que no sabem anomenar perquè potser

no tenen nom, perquè es creen fruit d'una nova visió de les relacions que s'allunya de les tradicions i costums de sempre. I en aquest cercar, trobar i compartir anem fent camí.

En general, el més fàcil és conèixer nois. A ningú se li escapa que la possibilitat d'omplir l'espai emocional que tots necessitem és prou llamener. Però jo sempre he buscat alguna cosa més i he seguit curiosa a la recerca de nous companys amb qui compartir moments, activitats i aficions. Per a mi l'amistat sempre ha estat un bé molt preat. Quan ens fem grans pensem que els amics que compten, els de veritat, són els de la infantesa, els de tota la vida. És evident que pot ser així, però a qualsevol edat pot aparèixer un nou confident. Aquest també ha estat el meu objectiu en el viatge per l'univers de GENTCOMTU.

Un dia veient els perfils que m'havien visitat va aparèixer la Mercè, la seva descripció encaixava perfectament amb la idea que jo tenia del que podia ser una nova amiga i sense dubtar-ho li vaig enviar un missatge. Va respondre encuriosida. No ens vam trobar fins passats uns dies,

una tarda de diumenge i un cafè van ser l'escenari d'aquesta incipient amistat. Un enraonar dolç, una dona intel·ligent i apassionada per la vida capaç d'afrontar les adversitats que se li presenten. La conversa va ser fluida, i la tarda va marxar com un sospir. Un segon encontre no va trigar en repetir-se, trucades, converses, i la complicitat anava creixent, consells, opinions i vells amics per a compartir. I així, com solen passar les coses importants a la vida, de sobte, sense avisar, però amb el cap i l'esperit oberts, disposats a viure i conviure, la Mercè va entrar a la meva vida.

Al final, nous retrobaments fruits del destí, noves estones per gaudir i per què no, històries com les que vaig començar a escriure el dia que vaig conèixer GENTCOMTU.

A poc a poc

Anònima

Tot va començar la primavera de 2011, quan un vespre que feia calor no hi havia manera d'agafar el son i vaig decidir passar una estona xafardejant en una d'aquelles pàgines on m'havien dit que la gent hi feia amics, que fins i tot hi trobava parella...

Des del passat gener que estava tota sola després de setze anys de casada, i després d'haver mantingut una relació de dos anys i mig que m'havia deixat dolguda i desenganyada. No és que ara en busqués cap de nova, de parella, però per què no conèixer gent nova, de fora del meu entorn habitual?

La que em cridava més l'atenció, d'aquestes pàgines, era la de GENTCOMTU, potser perquè

em va semblar més ben feta i menys massificada que d'altres i, a més, perquè estava en català, i això em va semblar una bona opció.

Em demanaven unes quantes dades que vaig anar omplint i, sense ni adonar-me'n, ja m'havia registrat i ja formava part del col·lectiu. Tenia la sensació que hi coneixeria alguna persona interessant!

Van passar uns quants dies; al vespre, quan la casa era en silenci, sovint em venia de gust consultar si tenia noves "picades d'ullet" o si m'havien escrit algun missatge...

Era una nova emoció que incorporava a la meua vida..., al principi em resultava una mica estrany relacionar-me d'aquesta manera, però a poc a poc cada dia hi tenia més interès. No va ser fins al cap d'un parell de setmanes que vaig rebre una primera "picada d'ullet", una d'especialment interessant..., m'agradava que hi deia a la fitxa de descripció personal, però sobretot em resultava curiós que dediqués tantes hores a treballar com jo, i també que tingués negoci propi. Dues persones abocades tothora a la seva feina!

Em va semblar prudent entaular primer una conversa "virtual" abans que no ens conegués personalment, de manera que, decidida com sóc, li vaig enviar un formulari d'enquesta amb preguntes perquè me les contestés. Volia saber que li agradava fer durant el temps lliure, per que havia utilitzat aquest mitjà per conèixer persones, que valorava més d'una persona..., en fi, tantes preguntes, que em va contestar que se n'anava a dinar i que després ja s'hi posaria. Em va semblar genial que em contestés tan de pressa!

Poc després rebia aquelles respostes que vaig trobar tan encertades i que van provocar que aviat ens parléssim per telèfon. La seva veu em va agradar profundament. Cap dels dos no va demanar veure una fotografia de l'altre, ni tan sols mai es va insinuar.

A principis d'estiu, un dissabte assolellat, el coneixia. Va venir a recollir-me a casa i vam compartir un fantàstic dinar en un típic restaurant del barri de Gràcia. Des del primer moment hi va haver molta connexió, però ha estat dia a dia que hem creat una veritable història d'amor.

Han passat quasi nou mesos des de llavors i hem fet moltes i moltes coses junts, en viatges màgics a La Toscana, París, escapades a la Cerdanya... Hem compartit projectes laborals i ens hem ajudat contínuament, hem parlat durant hores i hem rigut i plorat. Als meus fills els agrada estar amb ell i es diverteixen i aprenen coses noves, mentre anem integrant-nos i coneixent i estimant les nostres respectives famílies. Estem creant un projecte de vida junts, per sempre... ens tenim l'un a l'altre i sabem que hi podem comptar.

Gràcies a GENTCOMTU he trobat la persona amb qui jo desitjava compartir el camí de la vida.

Carta al meu amic internàutic

Anna Torras

Les 11:31, sóc a casa, de baixa per ansietat. Vaig en pijama, no dels de la marca Intims, còmodes però amb classe, més aviat no, duc una samarreta desfilada i uns pantalons de xandall tacats de lleixiu. Ja saps, l'equipament sexi que es posa una dona separada per estar per casa, allò de la "Síndrome de l'Erotisme Relaxat" que t'agafa al cap de tres anys del divorci.

El meu cas, però, no és tant greu com el de la meva amiga Laura, que porta un any i mig sense depilar-se ni el bigoti, perdó, el llavi superior, com en diu el meu perruquer gai. Que delicats són els perruquers gais! A mi això de depilar-se el llavi superior em fa imaginar el llavi superior d'una altra contrada, i de forma instintiva tanco les cames.

Una vegada me'l vaig fer depilar, el llavi superior, no el del bigoti, l'altre, per un noviet exigent que li agradaven calbes de baixos, i tot sigui dit, a favor seu, que ho va valorar amb tal entusiasme lingüístic (hòstia, quin eufemisme més finet m'ha sortit) que van valdre la pena els sofriments.

Però, redéu, quin mal! Si és que, el que no faci una dona per amor... I a més val una pasta! Va ser com una mena de perversió, però molt pitjor, saps?, com aquells que busquen una “dominatrix” que els hi foti hòsties i després, fins i tot, paguen.

Però això meu va ser infinitament pitjor, perquè aquells, almenys s'ho passen pipa. Jo, gens. Bé, de fet, ara que reflexiono amb més calma, indirectament també m'ho vaig passar molt bé. No en aquell precís moment, és clar, però l'endemà, amb l'eufòria lingüística del xicot, el cert és que sí.

Bé, en certa manera es podria dir que va ser una mena de depravació tipus “pla de pensions”... és a dir, fas una inversió prèvia amb l'esperança que quan ho necessitis et doni un

rendiment. De fet, no és del tot comparable. Tens moltes més garanties de treure'n rendiment d'una bona depilada de baixos, que no pas d'un pla de pensions.

Bé, allò que deia, els homes, en general, amb això de la “causa-efecte”, almenys pel que fa a temes de “baixos”, són molt més coherents i segurs que els de la caixa, on vas a parar, i tant!

Hòstia, les 12:16! Sempre m'entretinc pensant dolenteries! He quedat amb les meves amigues per dinar al Cau, a dos de dues, i encara m'haig d'arreglar. Merda.

M'agrada molt anar a dinar amb elles. Amb elles m'hi trobo en confiança, complicitat, afecte, i tot això sense que hagi d'acabar follant. Tenir amics mascles també està bé. Sigui com sigui, el cas és que m'agrada tenir trobades setmanals amb les amigues.

Normalment, mai no falla ningú. Som quatre. Fa quinze anys que ens trobem cada dimecres al Cau. No falla ningú perquè totes sabem que,

com fallis, ja has begut oli, perquè les altres et deixaran de volta i mitja.

Les 12:31! No, si al final no arribaré a la cita! Em podria quedar aquí i passar d'anar-hi. M'agrada això d'escriure't, em sento a gust explicant-te el que penso. Però és que si no hi vaig, merda, algú dirà allò de: "*jo, mireu... a la Lola me l'estimo molt però...*". I a continuació li sortirà per la boca el judici sumaríssim de la meva vida sexual (penosa, per cert) o de com educo el meu fill, o de com vesteixo, o vés a saber...

A mi, de fet, no em fa res el que pensin de mi, per una orella m'entra i per l'altra em surt. Sóc una paia realista i que toca de peus a terra. Gens donada al pensament màgic i coses d'aquestes dels budistes..., però estic segura, que tota aquesta energia negativa que surt per la boca de les nostres amigues incondicionals... ep!, sense mala intenció...!, mentre les altres van fent que sí, que sí, amb el cap..., doncs que aquesta energia negativa, segur que s'eleva cap a l'èter, puja a l'inconscient col·lectiu, o al registre akàsic, o jo que sé on..., i que, d'alguna

manera interromp el fluir de les energies positives en la meua vida. I per això, penso jo, deu ser que follo tan poc.

Hòstia nen, les 12:40! T'envio això i vaig a arreglar-me. Se'm passa el temps volant quan t'escric. Tinc tantes ganes de que ens coneguem personalment...! És tan fred això de l'Internet!

Bé, no m'enrotllo més, que al final t'avorriré. Ja sé que, en general, els païos s'avorreixen quan les dones els expliquen els seus pensaments (hi ha qui diu que escriure'ls més de tres paràgrafs seguits és absolutament inútil), però segur que tu no ets així. Va, prou, t'envio això i aquesta nit pel xat ja acabarem de parlar. Petonets.

Merda, merda i merda... Les 12:45! No me'n recordava que hi ha un número màxim de caràcters per escriure en aquesta pàgina web! El que he escrit sobrepassa el límit. Pel *Twitter* tampoc no hi cap. Bé, l'hauré de reduir una mica...!

Si no li escric res, com l'altre dia que se'n va anar el llum, es posa com una moto i diu que passo d'ell, i no és veritat!

Oh merda, si li he escrit tot el correu en català i ell gairebé que no n'entén una fava! És clar, pobret... sempre ens toca a nosaltres canviar d'idioma! Ara, a més de reduir-lo, també el tinc que traduir!

Les 12:51, impossible fer-ho ara... no arribaria a temps de dinar amb les amigues. Doncs és igual, torno a començar...

"¡Joder, José Luis, a ver si haces un curso de lenguas cooficiales, que esto es un no vivir!

Lola."

En Claudi

Vinayalaya

Vaig rebre un missatge a la bústia d'aquella pàgina d'Internet a la que m'havia inscrit setmanes enrere. Vaig buscar, allà mateix, la fotografia de la persona que me l'havia enviat. No devia fer massa temps que hi era, sinó ja m'hi hauria fixat abans. Tenia un somriure agradable i el seu aspecte també ho era.

Vaig llegir el que havia escrit al seu perfil: 55 anys, psicòleg, separat, tres fills... La descripció que feia d'ell mateix i l'explicació sobre quina mena de persona buscava o què esperava trobar, era prou acurada i amb un vocabulari polit. És una de les coses en les que em fixo, una mica per establir el nivell. Vaig respondre al missatge i al cap de poc ja vam enviar-nos algun email i vam parlar per telèfon unes quan-

tes ocasions..., converses llargues i ben agradables, la veritat.

Vam decidir quedar per veure'ns i poder conèixer-nos en persona: un diumenge a dinar. Ell no tenia cotxe, deia que no en necessitava i que sempre anava en transport públic —vaig suposar que allò volia dir que no tenia carnet de conduir—. Va oferir-se per venir ell, en autobús, a on jo visc. Em va semblar perfecte..., prefereixo estar en el meu terreny en una primera cita, així tinc la sensació que domino més bé la situació.

L'esperava a la parada del bus. Eren poc més de les dotze quan va arribar. Vaig apropar-me a la porta i vaig mirar amb atenció tots aquells que en baixaven: una noia, una dona gran, un xicot ben plantat, un vellet amb bastó, una parella, dos nois que anaven junts, un home despistat amb l'americana —curosament doblegada— penjant-li d'un braç... I ja està? Ningú més...? Havia de ser un d'ells, altrament m'hauria avisat que no venia... Mirant els passatgers que havien baixat de l'autobús i havent descartat els qui em semblaven impossibles, vaig deduir

que l'homenet menut i despistat havia de ser en *Claudius* —com es feia anomenar a la pàgina de contactes—. Aqueeeell???

Què fer...?, fugir...?, dissimular...? No sóc d'aquesta mena i finalment vaig fer el que em va semblar correcte: apropar-m'hi i demanar-li si era ell. Evidentment que l'era!, per desengany meu, l'era!

El vaig repassar de cap a peus amb la mirada, i espero que no se n'adonés..., quina fila feia! Mare de Déu senyor! Potser ell havia fet el mateix amb mi, però, si havia estat així, no me n'havia adonat, distreta com estava analitzant el “personatge” que tenia al davant i amb qui, representa, havia quedat per compartir tot un migdia i una part de la tarda...!

Esperava que “la part de la tarda” no fos gaire estona...! Què en podia fer, d'un home menut com aquell, i amb la fila que feia?: pantalons amples —massa— de fil, de color blanc, camisa de franel·la..., de franel·la...?, sí sí que n'era!, com podia anar amb una peça d'hivern amb la calorada que feia? I encara més combinant-ho amb uns pantalons tan d'estiu com els que

duia...! Potser no s'havia fixat en el detall, potser havia combinat la camisa en funció de les sabates que també eren de rigorós hivern... En fi...!, em vaig dir... Ànims que això tot just comença, no desesperis tan aviat, fes bona cara...!

Hola i dos petons discrets, a les galtes, evidentment! I au...!, ara què fem?, on anem...?, on el porto...? Primer em demana d'anar a fer un cafè amb llet, perquè amb els nervis del viatge, el "xicot" encara no ha tastat res i no és qüestió que se'm desmaiï allà mateix..., només em caldria haver de dur-lo a urgències!!!

Ens en vam anar cap al centre de la vila..., amb una mica de sort no trobaríem ningú conegut —cosa un pelet difícil!— I mentre caminàvem, intentava trobar alguna semblança amb aquella imatge que havia vist d'ell..., la d'aquella fotografia de la pàgina de contactes... Li vaig demanar de quan era la foto que havia penjat al seu perfil...

—No és recent, oi, la foto? —jo que li pregunto. Renoi, quina pregunta tan estúpida que aca-

bava de fer!, era evident que des del dia de la foto havien passat, com a mínim, deu anys.

—És de fa un parell d'anys —va mentir.

“Què xicot?”, vaig pensar, *“o et deteriores més de pressa que un tall de lluç fora de la nevera i a ple sol, o m'enganyes!”*. Evidentment no vaig fer cap comentari i menys aquest que m'acabava de passar pel cap.

Estava molt més prim del que havia imaginat i aquella cabellera espessa i morena que li donava un aire interessant, s'havia convertit en unes entrades, a la part superior del cap, dissimulades per un pentinat amb ratlla al mig..., i de morè res, blancs tenia els cabells, ben blancs...!, tan blancs com la seva pell, que semblava talment que mai havia vist la llum del dia. I ja no dic un raig de sol, perquè fins i tot si hagués passejat a l'aire lliure en un dia ben núvol tindria un altre color ben diferent d'aquell to cendrós que lluia. Talment un difunt.

Què passa amb el color de la pell dels homes...?, era la segona vegada que em topava amb la mateixa gamma cromàtica!

Mentre caminàvem, jo immersa en les meves cabòries i sense escoltar massa què em deia —darrerament m’adono de la facilitat amb que desconnecto, hauré de vigilar-ho— ell, de tant en tant, s’anava apujant els pantalons, que li venien grans..., gairebé immensos, sort d’aquell cinturó que devia donar-li un parell de voltes. Cada poques passes s’agafava el cinturó amb les dues mans, a banda i banda, procurant que no li caigués l’americana, que seguia duent penjada del braç, i tot fent-lo girar a dreta i a esquerre uns quants cops, i aprofitant l’embranzida que aquest moviment provocava, s’anava apujant els pantalons. Per un moment vaig témer que, si seguia així, al cap de poc ja només se li veuria el botó de dalt de tot de la camisa, per damunt del cinturó. Sort que el fet de topar amb les aixelles no li permetia pujar gaire més. Ai senyor!

Vam arribar a la plaça i ens vam seure en una terrassa. Jo buscava una taula sota d’un parasol ben gros, volia evitar que ningú no em veiés amb ell, mentre ell feia per asseure’s al sol perquè, deia, així agafaria una mica de color... No sap pas la raó que tenia i fins quin punt li convenia! Si era dels que es bronzegen de pressa,

amb una mica de sort a l’hora de dinar ja faria més bona cara.

Després del seu cafè amb llet —“amb la llet freda, si us plau”— i de la meva ampolla d’aigua..., vam anar a fer un tomb. El vaig dur per carrers i carrerons poc concorreguts..., per on els diumenges no hi volta ningú.

A mig passejar, de cop i volta, em trobo la seva mà, suada, calenta i tova, dins la meva... Uix...! Què faig ara?, com me’n deslliuro? Ah, sí!, faré que busco una cigarreta a la bossa, com que necessitaré totes dues mans així me’n deslliuro...! A la pàgina de contactes va escriure que no fuma i que detesta el fum..., millor! No diu res mentre jo fumo; procuro, això sí, que el fum no li vagi a la cara, a casa em van educar i em van ensenyar a ser respectuosa amb els altres.

Arribem al restaurant per dinar, jo hi hauria anat de pet després del cafè amb llet, per fer via, però m’havia advertit que estava acostumat a dinar tard i que, “sisplau”, no ens asseguéssim

a taula abans de quarts de tres... O sigui que em va caler fer-li una ruta turística...

Decidir el menú va ser una altra epopeia. Jo tenia poca gana i molta calor. Em sembla que la presència constant, davant meu, d'aquella camisa de franel·la de quadres foscos em feia suar tan sols de veure-la. Ell va avisar que volia menjar dos plats, postres i cafè. Déu meu!

Duia una mena de bossa petitona, rectangular, d'un estampat marronós i negre esgarriat, amb una nansa llarga, també negra, que li permetia penjar-se-la d'una espatlla. A dins hi duia —ho vaig anar descobrint a còpia d'estar junts— una agenda rebotada fins no poder més, vella i atrotinada, que devia ser del mateix any que s'havia fet la maleïda foto; també hi duia un estoig gros, antic i gastat, amb unes ulleres per a veure-hi de prop.

En asseure'ns a dinar, va agafar la bossa i amb una maniobra que devia ser molt habitual en ell, per la facilitat amb què la va fer, va lligar-se-la al braç de la cadira, tot fent-hi una mena de nus. I allí va restar, penjant durant tot l'àpat.

Vam demanar i quan ens van dur el vi va omplir les copes i em va dir de fer un brindis. Vaig alçar la meva per fer-la dringar amb la d'ell —jo ja havia començat a beure abans que em fes la proposta, però no crec que se n'adonés— i va dir el que em temia:

—Per nosaltres.

“Per nosaltres’?, per nosaltres per separat, suposo!”, vaig pensar. Perquè per nosaltres dos junts no, eh!!! Jo amb aquella trobada ja feia..., no me'n calien pas més. Ja havia vist “el material” i no m'interessava pas gens fer comanda!

Vam començar a dinar... Es veu que els seus canalons eren massa calents i calia esperar que es refredessin. El bacallà de després, que pel meu gust estava immillorable, per a ell era massa cru. Ah!, i:

—Que no porten pa?, no sé menjar sense pa. —Vaig demanar que en duguessin, no fos cas!

Després passejada de nou sota el sol de la tarda, a més de trenta graus. Quan ja no vaig poder més, vaig convidar-lo a fer un cafè a casa. Necessitava una mica d'ombra fresca.

—Aquesta cafetera és una Nestea? —va preguntar-me.

—No noi, és una Nespresso, que no és ben bé el mateix... —vaig respondre-li.

Ens vam acomodar al sofà. Vaig procurar que quedés “un bon espai” entre tots dos. Que corria l'aire!, vaig pensar..., però al cap de poc, i sense ni adonar-me'n, l'aire ja no corria, perquè ell m'havia passat un braç per damunt l'espatlla. Sort que en aquell moment, “casualment”, em va agafar un atac de set i vaig haver d'alçar-me per anar a buscar aigua a la cuina. N'hi vaig oferir un got. L'aire va tornar a córrer entre nosaltres.

Parlàvem, no sé de ben bé què. M'explicava el darrer llibre que havia llegit i que, segons ell, jo també m'havia de llegir perquè segur que m'agradaria. Vaig perdre el fil una pila de vegades, però no em calia patir, perquè ell rebobi-

nava amb una facilitat increïble, perquè jo no me'n perdés detall.

Jo mirava el rellotge, i pensava: “ja s'acosten les sis, l'hora del darrer bus”. Quan ja gairebé ho eren li vaig fer un petit comentari —més aviat descarat—, recordant-li l'hora.

—Ui, no, no pateixis... —em va dir—, ja tornaré amb el tren. N'hi ha un que surt a les nou.

I aquí va ser quan la sensació d'ofec em va superar. No sabia si seria capaç d'aguantar tres hores més!

Però vaig aguantar-les..., ves quin remei! Quan el vaig deixar a l'estació de tren em va plantar una abraçada memorable. Estreta a més no poder. Va encastar-me a aquella camisa de franel·la tan calenta i suada.

Quan vaig poder deslliurar-me'n, va i hi torna...!, més llarga i més estreta que l'anterior.

—Au, corre!, que no se t'escapi el tren...!

I encara va tenir la gosadia de demanar al cap d'estació si em deixaria passar a l'andana per acomiadar-nos allà. No sé si aquell home va llegir, als meus ulls, el pànic, però afortunadament va tenir el bon criteri de dir que no, que no era permès passar a l'andana sense bitllet.

Llavors vaig apartar-me una mica i li vaig dir adéu, des d'allà estant..., una tercera abraçada no sé si l'hauria resistida.

Vaig sortir de l'estació, sense mirar enrere, vaig ficar-me dins del cotxe i vaig deixar anar un: "*buff...!!!*", que va coincidir amb el xiulet del tren que es posava en marxa.

Ja està. Ja havia passat!, podia tornar a casa tranquil·la i, el més important: sola!

Horòscop

Fernando Guillén

Acostumo a llegir cada dia el diari picant aquí i allà, entre hores i a estones perdudes al llarg del dia, començant pels titulars i donant-li la volta per llegir-lo d'enrere cap endavant. Com ho fa tot el món.

No negaré pas que quan arribo a les planes centrals m'aturo a la columna d'Astrologia. Si, Astrologia, perquè ja no s'anomena Horòscop, sembla que Astrologia li dóna un aire més científic... La veritat és que sempre m'ha donat la impressió que escriuen les frases en unes cartolines, les remenen i després les reparteixen a l'atzar. Tot i així, càndid com sóc, busco el meu signe: "Mercuri a Lleó fins el 9 de setembre, anima la seva renovació psíquica anual. Atenció a una relació...".

Bé, la veritat és que estic en una època de canvis..., o sigui que potser l'ha encertat. Fa poc que sóc membre d'una pàgina de contactes a Internet, GENTCOMTU, intento refer la meua vida en parella, trobar noves amistats..., qui sap!

Doncs avui havia quedat per sopar amb algú a qui he conegut a GENTCOMTU. No em queda clar a què es refereix l'afegitó final de l'horòscop: "Atenció a una relació...". Serà un avís? La veritat és que ella no ha aparegut: m'ha deixat plantat. Alguna cosa em diu que el propietari del restaurant deu ser Bessons, donat el que diu d'aquest signe: "Podria patir una pèrdua econòmica sobtada, especialment relacionada amb una tecnologia d'avantguarda. Molt de compte". Prefereixo no saber si tinc raó, en tot cas, espero que hagi llegit el seu propi horòscop.

Tot just m'he llevat, són les set del matí, esmorzo al bar, agafo el diari i l'obro directament per la plana d'Astrologia, llegeixo el que hi diu del meu signe: "S'agreujaran alguns problemes recents. No ha d'enfrontar-s'hi, sinó resis-

tir-s'hi amb molta prudència". Però..., encara més?, resistir-s'hi...?

No paro de pensar en el missatge que li vaig enviar ahir. No respon. Silenci a la xarxa. Van passant les hores i segueix sense respondre. Començo a patir. Llegeixo el seu horòscop...: "Podrien tornar algunes dificultats amoroses, just en el moment en què el seu signe tendeix a un to psíquic una mica baix per afrontar-les". Clar!, la pobra deu estar feta pols en un mar de dubtes i inseguretats. La truco...? No contesta. Potser hauria d'enviar-li un missatge conciliador..., el d'ahir va ser un pèl sec..., però clar, què esperava després de deixar-me plantat...? Finalment contesta la meua trucada.

—Hola..., tan sols trucava per saber si estaves bé...

—Estic bé. Marxo uns dies i quan torni ja parlarem —respon. Què vol dir amb "ja parlarem"?

Friso per anar demà a la feina i poder llegir el diari per aclarir aquest dubte.

Conte d'hivern

Andreu de Balandrau

—Estàs bé? —va preguntar ella, recolzada a la porta del Peugeot blanc, a punt de tancar-se.

—Sí —va contestar ell, amb aquell somriure inexpressiu de qui sap que, digui el que digui, ja cap paraula té gaire sentit. En tancar-se la porta, li va cridar l'atenció un Mini dels antics, aturat al seu costat, esperant que el semàfor es posés verd.

“Hola, has anat a votar?”, va preguntar ella des d'algun lloc a l'altra banda de la pantalla de color taronja. A l'instant se'n va adonar que ella vivia a prop... oh casualitat, quina gràcia, o quina desgràcia, porta per porta d'on, una altra

“ella”, li havia preguntat si estava bé, recolzada a la porta d’un Renault 12 verd.

“Hola, has anat a votar?”, va preguntar ella, perquè era un dia que la gent va a votar, i era una pregunta tan normal com ara “què has dinat avui?” o “com et dius?” o “de quin color són els teus ulls?”. I aquella pregunta inesperada va ser la primera cosa que es van dir i, el més curiós de tot, pensava ell, que aquella pregunta sorgia d’una màquina sense esperit que feia servir cada dia per moltes altres coses excepte per fer-se preguntes a ell mateix. I ell va respondre, i a la resposta van seguir més preguntes i més respostes, i unes quantes històries començades a explicar i no acabades, i moltes paraules i frases boniques.

“Quedem?”, va preguntar ella. I ell va dir que sí, naturalment, perquè curiosament ja estava a punt de fer la mateixa pregunta i, a més, entre la casa d’ella i la casa d’ell hi havia poqueta estona. Ell coneixia un restaurant baratet i senzill, i ella no sabia si anar-hi a peu o en bicicleta, però finalment va anar-hi a peu. Després de dinar ella va preguntar: “fem un cine?”, i ell va dir que sí, i van anar a veure una pel·lícula

en la que a un rei li passen coses molt estranyes perquè quan parla s’embarbussa.

—Ha passat “alguna cosa”? —li van preguntar les persones que quan pregunten si ha passat “alguna cosa” ho fan amb un somriure sota el nas, un copet a l’esquena, una aclucada d’ullet. I ell va respondre que sí, que havia passat una cosa molt bonica, però, ai las, no volia reconèixer l’evidència que es pot enganyar a tothom menys a un mateix, i que la il·lusió és només allò en què es recolzen els desgraciats. Perquè ell vivia en el seu món d’il·lusions i fal·làcies, i les havia comentades amb ingènua alegria a alguns amics, i fins i tot els hi havia ensenyat una fotografia carnet d’aquella noia tan maca.

—Estàs bé? —va preguntar ella. I quan ell va moure el cap, es va adonar quin dia era, quina hora era, on estaven aturats, de quin color era el Mini de l’esquerra, perquè sabia que aquell instant era un fotograma, el record definitiu d’aquells pocs mesos d’esperança però, en el fons, tan tristos. I volia recordar-ho, perquè el fotograma a partir d’aquell moment s’aniria

descolorint i ja no es veurien més, i ella l'oblidaria per pur desinterès, i ell un dia es faria vellet i ja no recordaria ni com es deia "ella" ni l'altra "ella" que havia viscut al mateix carrer i, com deia el cantant, l'única cosa que li quedaria seria un passat que, de tan passat, passa.

—Adéu —va dir ell, perquè el temps de les fal·làcies s'havia acabat, i es va mirar al mirall i va dir-se *"ja ets grandet, no ets un crio, encara que de vegades et comportis com a tal, a qui vols enganyar?"* I ella va rebre l'adéu amb alleujament, perquè era bona persona, i quan el veia patir, ella també patia, i ja li havien passat prou coses com per passar-se tota la vida preguntant-se: *"per què a mi?"*.

—Estàs bé? —va preguntar ella, mentre corria a retrobar-se, com feia cada dia a la mateixa hora, amb les persones a qui estimava. Ell va dir que sí, o potser no va dir res i es va limitar a moure el cap, i mentre ella petonejava les persones a qui estimava, ell es mirava aquell Mini antic que, parsimoniosament i amb elegància, canviava de carril.

ADDENDA

Un bon dia ell va tornar a obrir la pantalla taronja i va veure que la primera pregunta que li havia fet "ella", que si havia anat a votar, era de finals de novembre de 2010, i la darrera, la que li havia fet al carrer quan el Mini canviava de carril elegantment i amb parsimònia, era del 24 febrer de 2011, cap a quarts de tres de la tarda, havent dinat tots dos en un centre comercial. I ell va pensar, *"que poquet temps, però si tot aquest temps sempre l'has vista amb l'abric posat, perquè era hivern i feia fred, i no l'has pogut veure ni tant sols a primavera, quan comença a fer bo i les noies porten samarretes de tirants i ensenyen els braços...!"*.

Un ensurt, i dels grossos

Vinayalaya

En Marcel·lí havia tornat a quedar amb ella, era la seva tercera cita en poc temps. S'havien conegut per Internet, tal i com fan moltes persones que busquen parella d'un temps ençà, ara que sembla difícil fer-ho com es feia abans, en un ball de poble, en una festa, o en qualsevol altre acte social. Ara les persones es posen en contacte per mitjà de l'ordinador..., i després ja es veurà.

Ella, la Tina, tenia certs dubtes de si feia bé o no, no li agradava gaire la idea de conèixer algú per aquest sistema, però una companya que treballava amb ella a la perruqueria l'havia animada. La Tina passava dels cinquanta i mai havia tingut parella. Li havien agradat alguns nois però mai no s'hi havia enamorat ningú.

Potser perquè era conscient del seu escàs èxit entre la població masculina, ara s'havia animat a seguir els consells de la seva companya, i provar sort per Internet.

Les dues primeres cites amb en Marcel·lí havien anat prou bé, i aquesta vegada ella l'havia convidat a anar a casa seva. Ella l'esperava il·lusionada. El trobava interessant i li havia caigut bé de seguida, era prou ben plantat i li agradava la manera com la tractava, el que deia i com ho deia.

Només arribar es van asseure al sofà del menjador de ca la Tina..., ell es va mostrar molt tendre, com l'altra vegada, li va dir que la trobava bonica i com aquell qui res li va passar el braç per damunt les espatlles i, apropant-se-li, li va plantar un petó als llavis. La Tina no hi cabia de contenta. Quina sort que tinc!, va pensar.

Però de cop ell la va deixar anar, queixant-se d'un intens dolor al pit..., la Tina es va alarmar, però en Marcel·lí de seguida va tranquil·litzar-la.

—No deu ser res, dona..., ha estat només una punxada..., deu ser que he fet un mal gest, o potser és un cop d'aire, ja em passarà... —va dir ell.

Però aquell dolor no tan sols no passava, sinó que anava a més. En Marcel·lí va començar a suar, després van venir els calfreds, i al cap de poca estona es recargolava de dolor i no s'entenia ni què deia. Espantada, la Tina va convèncer-lo d'anar a urgències i, tot i que primer ell va fer que no, al final va acabar empenyent-lo dins el cotxe duent-lo a l'hospital.

En arribar-hi, tot van ser corredisses de metges i infermeres... El van fer estirar en una llitera, li van treure les sabates, li van esquinçar la camisa i el van connectar a una colla d'aparells...

Des d'aquell passadís la Tina ho contemplava tot horroritzada, espantada per ell. Sense saber per què, es va fixar en els peus d'en Marcel·lí..., duia els mitjons bruts i plens de forats. Va pensar: *“com es pot sortir de casa amb aquests mitjons?, i més encara a una cita...!”*. Allò li va estranyar.

Li havien tret els pantalons i va poder-lo veure en calçotets; algun dia, potser el dia de l'estrena, devien haver estat blancs..., però ara eren d'un color confós..., gris?, rosa?, lila...? Aquell xicot barrejava la roba al rentar-la!!! Quin desastre!, va pensar..., que no sap fer la tria?: blanc, clar, fosc...

La Tina seguia observant-ho tot talment veïés una pel·lícula i allò no tingués cap mena de relació amb ella ni amb la seva realitat. Va treure-la de l'encantament una infermera que se li va apropar:

—El seu marit ha tingut un infart. De seguida se l'enduran a Barcelona en helicòpter per ingressar-lo a La Vall d'Hebron. Per cert, sap si prenia Viagra, el seu marit?

—Que què...?, que qui...?, el meu marit, diu?, quin marit?, jo no en tinc pas, de marit!!

—Perdoni —va dir la infermera— em pensava que era vostè qui havia dut aquest home de l'infart... No ha estat vostè, qui l'ha dut?

—Sí, sí..., he estat jo, però no és el meu marit... És..., és un amic!

—I sap si pren Viagra, el seu "amic"?

—Si pren Viagra...?, i jo què sé! Miri, ja li ho diré..., és només la tercera vegada que el veig. Fa una setmana que ens coneixem. El vaig conèixer per Internet i no en sé gran cosa, la veritat...

A la infermera se li va escapar un mig somriure, però com que estava preocupada se'n va anar tot remenant el cap i fent petar la llengua contra el paladar amb aquell so tan característic que fa algú quan una cosa l'amoïna. Llavors va treure el cap un metge:

—El seu marit pateix d'alguna malaltia?, pren algun tipus de medicació?, té la tensió alta habitualment...?

La Tina, una mica cansada de tot plegat va contestar una mica airada, aquell cop, tot apujant el to de veu:

—Escolti, aquest xicot no és el meu marit..., no sé si té la tensió alta o baixa, ni sé si es pren algun tipus de medicació, si es xuta amb alguna cosa, si beu més del compte o què. L'única cosa que sé és que duu els mitjons plens de forats i que barreja la roba blanca i la de color quan fa la bugada, a jutjar per l'aspecte dels seus calçotets. I ara faci'm el favor de remenar dins les butxaques d'aquest xicot que tenen estirat a la llitera a veure si li troben el mòbil, potser així podré avisar algú de la seva família.

El metge se'n va anar mig espantat i va tornar al cap d'un instant amb un mòbil vell i atrotinat, que tenia la pantalla tan ratllada que era difícil veure-hi res. La Tina es va posar a remenar aquell fòtil i, en mirar l'agenda, es va adonar que ni tan sols sabia el cognom d'en Marcel·lí i, es clar, tampoc sabia a qui havia d'avisar de la llarga llista de contactes que hi tenia.

De puntetes es va apropar a la porta entreoberta, va treure una mica el nas i va dir a tots i a ningú en concret:

—Sisplau..., quan puguin, podrien demanar-li quin número de telèfon cal avisar...?

I va tornar a la mateixa cadira en la que havia estat asseguda des que havia arribat.

Quan la infermera li va lliurar el paperet amb un nom i un número de telèfon, va agafar aquell mòbil, el d'ell, i va fer la trucada. Quan algú va respondre, va deixar anar un missatge lacònic, fred, com si el tingués après:

—No saps qui sóc, i ara mateix és igual. En Marcel·lí ha patit un infart i se l'enduen amb helicòpter cap a La Vall d'Hebron. Us aviso per si voleu ser allà quan hi arribi.

Va sentir una veu de noia que li feia una pila de preguntes, però la Tina tan sols va ser capaç de repetir el mateix missatge, un cop i un altre. Finalment va afegir:

—Estigueu tranquils, és fora de perill.

I va penjar just en el moment que s'enduien en Marcel·lí, sense ni tan sols tapar-lo amb una mica de llençol..., va pensar que hauria calgut ocultar la seva deixadesa..., els mitjons foradats i els calçotets de color confús.

Va posar la motxilla del xicot damunt la llitera que el duia i li va dir:

—Quan arribis a Barcelona hi haurà algú esperant-te. Millora't. Ha estat un plaer conèixer-te.

Ell va fer una mena de ganyota estranya sota la mascareta d'oxigen..., un gest que la Tina no va saber entendre si era d'agraïment o de què.

Quan les portes de l'ascensor es van tancar rere els infermers i la llitera, va decidir que ja era hora d'anar cap a casa. Quan va ser al carrer va respirar fons i va pensar que aquella vegada se n'havia sortit prou bé. La propera demanaria un certificat de bona salut, abans de quedar amb ningú més.

Un cop a casa, es va treure les sabates, els seus mitjons estaven impecables, evidentment.

Desconeguts en la nit

Fernando Guillén

Dos desconeguts en la nit, estranys i distants, asseguts davant el seu ordinador, compartint il·lusions en un xat de crits sords i poc escoltats.

Dues persones entre tanta multitud esperant trobar a algú que sigui com ells, amb les mateixes il·lusions, amb la mateixa educació i amb la mateixa comprensió de la vida.

Fa molts anys, en la il·lusió de la seva joventut, ella va planejar un futur de vida compartida amb un home. Un xat d'ànimes sense parella no és ben bé el lloc on havia pensat trobar-se'l.

Es podria pensar que les il·lusions trencades han sigut les causants, però la seva conclusió

és que el passat no ha estat més que un bagatge per la vida ple d'experiències, accions i reaccions que en realitat l'han portat a millorar una de les seves virtuts: aprendre. Prendre coneixement d'ella mateixa i consciència de la vida, doncs ara pensa que la vida s'ha de prendre tal com ve, doncs en darrer terme ella és feliç.

Ell es trobava en la mateixa situació. Les seves il·lusions de joventut tampoc passaven per imaginar-se davant d'un ordinador intentant encetar una conversa entre frases d'apertura i de trencament de gel on no hi ha una segona oportunitat per a una primera impressió.

En el seu cas, les ferides sentimentals mai les havia descrit com cicatrius de la vida, més aviat com una presa de coneixement a través dels altres i de les experiències pròpies per a connectar-se un mateix deixant de costat el tòpic "no sé el que vull però si sé el que no vull".

Als seus quaranta i escaig sabia perfectament el que volia.

Després de nits d'infortuni i temps perdut al mateix xat, mil·lenari d'ànimes en la quarta dimensió amb noms comuns i àlies poc originals, ells dos van coincidir la mateixa nit, en el mateix lloc i a la mateixa hora. Tan sols quedava que la casualitat mitjancés entre tots dos per a contactar.

Ell ja tenia assumit el seu rol d'home que truca a la porta d'un àlies femení. Tant l'entrada d'ell com la resposta d'ella serien determinants per establir una conversa on s'entreveia una declaració d'intencions.

Xatejant en privat, coneixent-se poc a poc, compartint somriures entre frases d'afinitat. Al cap i a la fi, ella i ell són dos éssers humans amb les seves motxilles a l'esquena i tan sols volen que s'apreciï i no es menysprei l'interior de cada una de les seves càrregues i limitacions, conscients cada un de les seves virtuts i defectes.

Es van coneixent, guanyant confiança mútuament amb les mateixes il·lusions i temences. I el que és més important, es van adonant que la

vida i personalitat de cada un és acceptada per l'altre.

I així, nit darrera nit, van passant les hores xatejant abocant les seves il·lusions, van passant els dies sentint afinitat com si ja s'haguessin conegut anteriorment, però després d'unes setmanes es va diluint la conversa degut a temences i inseguretats pròpies i alienes, distàncies insalvables o, simplement, és que, pensant, allunyats de les pantalles, se n'adonen que les situacions personals de cada un deixen entreveure que són incompatibles.

I una vegada més, aquestes dues persones tornen al punt de partida mogudes per la il·lusió: dos desconeguts en la nit, estranys i distants, asseguts davant el seu ordinador...

Primera cita

Pep Caballé

Avui ens hem trobat per primera vegada, bé, de fet ja ens coneixíem d'un parell de setmanes abans.

Ella, blanca com la neu, suau i llisa, estava esplendorosa. Estàvem sols, ella i jo. Sols.

Jo, nerviós, he arribat ben puntual a la cita vestit per l'ocasió, les cames gairebé em tremolaven per l'ansietat del moment.

De mica en mica m'he apropat amb mirada intensa i penetrant, observant tots els detalls que la vista m'oferia. Just quan era al davant m'he parat uns segons, breus, i sense pensar-ho dues vegades, m'hi he llençat al damunt amb decisió.

Ha estat un moment clau, doncs el meu gest podia sortir malament i no encertar-la a la primera. Però ha sortit bé. A la primera.

Després tot ha estat més fàcil: les meves mans lliscant pel seu contorn, seguien les formes amb precisió i decisió, per deixar-li clar que no em faria enrere, després he anat col·locant el meu cos de forma quasi imperceptible, palpant tot els racons i detallets fins a trobar la posició.

A poc a poc, i després d'uns instants, el meu cos ha iniciat un lleuger moviment, suau, delicat i sensible de forma que em permetés col·locar-m'hi bé. Transcorreguts uns breus segons ens hem anat animant. El ritme cardíac ha començat la seva acceleració continua, sense fre i la cavalcada ha començat a prendre forma. Després de tocar-li el "botonet del mig", la suor ja ha fet acte de presència i jo, dissimuladament, l'he netejat per no delatar el meu estat de nervis i exaltació en què em trobava, tot havia de sortir bé!!! no podia ficar la gamba en aquell moment.

Un altre cop he palpat el "botonet del mig" i la cosa ha anat endavant en un tres i no res. Les

pulsacions han iniciat el seu ritme desbocat, la suor ja no hi ha qui la pari i la meva respiració comença a entretallar-se, amb problemes per coordinar tants moviments alhora!!

He aguantat l'embranchida inicial i tot seguit, en mig d'un estat vaporós o sufocat per la calor, he tornat a palpar el "botonet del mig", potser ha estat un acte meu irresponsable i irreflexiu perquè aleshores ja no hem parat.

El cor bategant a tort i a dret, que jo pensava que em sortia de lloc, la suor ja era per tot arreu i tots els porus de la meva pell eren oberts a més no poder. La cavalcada ja era plena, a tot ritme, desbocant els sentits, el nord i el sud!!! ja no sabia si era a dalt o a baix!!!!

I llavors... en un moment, potser de lucidesa mental, ho he vist clar: havíem d'afluixar o la cosa no duraria gaire, que ja tinc una edat!! i en aquell precís moment, just quan la cosa sembla arribar al seu límit, he optat per prémer a fons les manetes de fre i la meva nova bicicleta de color blanc com la neu, suau i llisa, s'ha anat aturant de mica en mica fins aturar-se del tot.

He quedat estès al terra esbufegant i tossint, ple de suor i amb la vista perduda, ella era al meu costat impassible, esperant de nou tornar a ser muntada.

I així ha estat l'estrena de la meva nova bicicleta de color blanc com la neu, de formes lleugeres i tendres. Jo, ho he viscut així.

*Amb un parell de birres i el teclat al davant,
he fet aquest relat per compartir amb tots vosaltres
la meva primera cita amb la Trek.*

N.del A.: El "botonet del mig" és el botó del canvi de marxes, babaus... ;-)

Desitjaria tenir el valor d'oblidar-te

Hèctor Montagut

Hi ha qui pensa que Internet aïlla les persones, i que les relacions que hi fas són "de segona"... però no és veritat: la gent que hi ha és exactament com tu.

Desitjaria per un moment tenir el valor d'oblidar-te. Tot i que mai no t'he tingut, tampoc no puc deixar d'estimar-te. Quan desitges molt a una persona, voldries fer-la sortir dels teus somnis, com si només fos una visió que passa per la teva ment o el tràiler d'una pel·lícula. I res més.

Però els records sorgeixen sense autorització, i el teu pensament torna a mostrar un capítol del passat..., proves de fugir del records, però no

pots..., estàs convençut que podries haver-ho fet d'una altra manera, però saps que ni tan sols ho vas intentar.

Els sentiments són les paraules que l'ànima fa servir per parlar-nos quan necessita enviar-nos algun missatge. Quan et sents indecís, tot i que saps molt bé què vols, alguna cosa et destorba i et diu que potser primer hauries d'optar per una altra cosa... Quan una porta es tanca, sempre n'hi ha una altra que s'obre, però seguim mirant la porta tancada com un interrogant, no donem importància a la que s'acaba d'obrir. A la vida res no passa perquè sí..., el que fas avui, demà pot fer la diferència a la teva vida.

El veritable objectiu consisteix en aprofitar al màxim el dia d'avui, oblidant el passat i deixant en pau el futur. De l'únic que en som propietaris és d'aquest dia d'avui i, per tant, vull viure'l i gaudir-ne com si fos l'únic dia que tinc. Com si cada dia ens moríssim una mica, durant les escasses hores quan dormim, per ressuscitar novament en despertar pel matí: un dia de vida i res més bell. No podem viure tot de cop una setmana, un mes, un any..., es viu avui.

De vegades els minuts semblen interminables, quan es vol aconseguir el que es desitja, o bé quan s'espera que alguna cosa finalitzi..., com una mà gegant que prem el teu cor i no et deixa respirar..., tens una sensació d'opressió al pit i et falta l'aire, és la reacció davant d'un perill que et fa por. El passat ja ha passat, no tornarà, més val doncs deixar-lo en pau, i si pots treure'n alguna bona lliçó, ja estarà bé..., els afortunats no són aquells que més bones coses reben, sinó aquells que escullen el millor del que troben al seu pas.

Poques vegades pensem en allò que tenim, però solem pensar en el que ens fa falta, en el que ens cal... Avui moltes amistats neixen navegant, són les nostres amistats virtuals, i aprenem a apreciar les persones sense jutjar per la seva aparença, per la manera de ser, sense poder etiquetar com de vegades fem, inconscientment..., ens fan riure, pensar, reflexionar fins i tot emocionar...

Hi ha amistats profundes que neixen així. Tot i que hi ha gent que pensa que Internet aïlla les persones i que les relacions són "de segona", la veritat és que només hi trobes gent com tu

mateix..., les xarxes socials t'ajuden a relacionar-te amb la gent. El temps que passem al "món virtual" no és pas perdut, sinó guanyat, aprofitat al màxim, encara que ni tu mateix ni l'altre tingueu veu o mirada..., tens un simple teclat per escriure, per posar el teu pensament i allò que ets en paraules. El més curiós és la forma que cadascú té d'escriure. Pots fer-te una idea de com és cadascú només per les paraules escollides.

Diuen que es triga un minut a percebre com és una persona, una hora en valorar-la, un dia per apreciar-la..., i una vida sencera per oblidar-la.

Ningú no ha dit que viure sigui fàcil, ni tan sols just, però mereix la pena conèixer gent i és un regal poder compartir. Si a la vida tot és relatiu, també és relativa la idea que té cadascú de la felicitat..., diners...?, l'èxit...?, no tenen rellevància..., la felicitat és assolir els teus objectius com a ésser humà, no dependre de res ni ningú, acontentar-se de poder reunir, al voltant d'una taula, la família o els amics, tenir vida per compartir amb els qui estimes i no esperar que també t'estimin. La veritable felicitat consisteix en actuar bé, d'acord amb tu mateix, en tots els

teus actes, no tenir res de què penedir-te... Els altres poden oblidar el que dius, potser oblidaran què has fet, però mai no oblidaran com ets i com els has fet sentir.

Quan algú t'estima de veritat la manera com diu el teu nom és diferent: el teu nom està segur a la seva boca. Tot i que la paraula "amor" pugui tenir molts significats, el veritable "amor" és aquell que et fa compartir la resta de la teva vida amb aquella persona especial..., perquè "amor" no és allò que volem sentir, sinó allò que sentim sense voler. Si has de perdre o guanyar, que sigui per amor.

La carta

Fernando Guillén

La vaig conèixer a través d'una web de contactes. Ens vam enviar diversos correus, vam xatejar alguns dies i, per fi, vam decidir coneixe'ns personalment.

La qüestió és que després d'aquesta primera cita va haver-hi una segona, una tercera, una quarta... Anaven passant els dies i les setmanes. Xerrades disteses davant de plats i cafès. Coneixent-nos en llargues passejades com dos bons amics però sense arribar a res més. Cap dels dos s'atrevia a fer una passa més enllà de la simple amistat. Per algun motiu existia una barrera invisible que no permetia un apropament més profund com per fer la passa de relació d'amistat a relació de parella. Per la meua part ho desitjava, ella m'agradava cada dia

més, però, potser per tímidesa, potser per no veure clar la situació personal, o potser per por a fracassar en el propòsit i perdre la companyia d'una dona tan atractiva i intel·ligent com ella. Pot ser que fos per tot alhora.

La situació va venir donada així, i així va quedar estancada. Cap dels dos donava senyals de fer un pas més enllà. O al menys jo no vaig saber reconèixer aquelles senyals.

Així van anar passant els dies i les setmanes, fins que un dia, al finalitzar el dinar en un restaurant de Barcelona, a l'acomiar-se va obrir la seva bossa i em va dir:

—Si us plau, llegeix això quan me n'hagi anat.

Em va fer un petó a la galta, es va posar les seves ulleres de sol, la seva bossa a l'espatlla i va sortir del restaurant sense tornar-me la mirada.

Em vaig quedar glaçat i sense poder obrir la boca. Pel meu cap passaven moltes idees. La primera respectar la seva decisió, la segona

intentar endevinar què hi havia a la carta. Potser un comiat? Hauria conegut a una altra persona? Potser l'ex del que m'havia parlat? Potser s'havia cansat d'esperar per la meua indecisió? Per què estava tan nerviós en aquell moment? A això sí que vaig saber respondre. Em vaig adonar que podia perdre a una dona de la que m'havia enamorat. Després d'uns minuts vaig obrir, nerviós i tremolós, el sobre que contenia la carta.

Estimat Ferran,

Els minuts que han conformat aquests meravellosos dies junts em fan sentir, sense estar present, el pes dels teus dubtes sobre els meus sentiments envers tu.

Mai m'he vist amb cor de dir-te, mirant-te als ulls, el que ara m'atreveixo a posar per escrit. Hagués preferit dir-t'ho amb un petó, amb un gest, i sempre ho dic en el silenci que em deixa la teva absència cada cop que ens acomiadem.

Vull dir-te que tu provoques la reacció de la meua pell al pensar-te. Aconse-

gueixes que perdi la noció del temps en el passat, present i futur, mentre penso que els teus llavis parlen dels teus sentiments a la meva boca, pels senyals d'urgència que les teves mans deixen en tots els plecs de la meva pell que altres ni tan sols han vist. Per les llàgrimes d'emoció que, ara i en aquest instant, em causa sentir-te i escriure't.

Perquè ets l'aroma dels records que mai moren, estiguis o no al meu costat. Perquè et tradueixo, en mig d'un mon esquitxat d'enganys i presses, en el que sempre m'espera, amb la teva sinceritat i la teva calma. Perquè ets i sóc, perquè ets dins meu, perquè ets la declaració d'amor que em fa escriure i la il·lusió nascuda des de que et vaig conèixer ha augmentat la necessitat de tenir a una persona com tu al meu costat.

Perquè senzillament, t'estimo.

La nostra història que no va ser

Anna Torras

El vaig conèixer per Internet, en una d'aquestes planes de relacions personals en què la gent no saps si busca altra gent o si passa l'estona... El cas és que em va convidar a anar a una festa de disfresses que organitzava la mateixa web. Ell es va presentar vestit de monja, i jo de progre embarassada. Ens vam tenir empatia immediatament.

Vam xerrar i vam riure, i després em va semblar que passaven molts dies i moltes coses fins que no ens vam tornar a veure, aquell Divendres Sant, pleniluni, a l'Arboçar. Gent nova, llocs nous i els seus ulls i la seva atenció.

Es diu Max, té 39 anys, a punt de fer-ne els 40. Ulls negres, negres com el carbó, molt expres-

sius, uns ulls que es claven en mi. Menut, rialler, afalagador, tendre.

Vam ballar dos balls de salsa lenta al Marejol, abraçats, amb la meva mà agafada a la seva i recolzada al seu pit. Fantàstic. Res més, però suficient.

L'endemà li vaig escriure per donar-li el meu mòbil, ell em va dir que ja se l'havia guardat a l'agenda, i que ben aviat ens tornariem a veure, que li guardés un ball... un petó.

Ell fa de mestre, crec que a La Munia, o potser no, i viu a Torrelles, o a Pontons, ara no ho recordo, molt a prop d'aquí en tot cas... Em sembla que prepara oposicions, deu estar molt enfeinat, pobre, apart d'estudiar, fer de mestre a l'escola!, per això encara que passin uns dies sense saber-ne res, no passa res.

És més jove que jo, a mi m'agrada, ens agradem. De moment és tot, però a mi ja m'omple, tot i que espero que hi hagi alguna cosa més, molt més. Espero no tenir que trucar, que ens

trobem, que ens tornem a veure i a parlar, i a riure, ens mirarem...

No té parella, jo tampoc, en podríem fer una els dos. Podria besar-me, podria fer-me l'amor. Va ser una fletxada, instantània, immediata, vam quedar mútuament impressionats. Ell només em deia que no canviés mai, que estar amb mi era una festa. Jo vull ser això, la seva festa i que ell sigui la meva.

Crec que sí, que existeix l'amor immediat, la fletxada, l'impacte. Crec que és un senyal, un avís de la vida.

Què ho deu fer, que ja és història, la nostra història?

Mai més no ens vam tornar a trucar.

Sota la pluja

Sol Del Vint-i-Set

Creus conèixer a una persona, però només estàs veient un reflex...

Molt de temps ha passat, tens raó, però hi ha circumstàncies a la vida que malgrat el temps, sempre les recordarem..., persones, cançons, moments, olors...

Després d'haver aplaçat la nostra primera trobada, el nostre primer cafè, vam quedar un dilluns a les 9 del matí. L'havia trucat jo la primera vegada, ell m'havia escrit un grapat de missatges demanant que quedéssim per prendre un cafè i conèixer-nos una miqueta, i aquell dissabte al matí, el vaig trucar. La seva veu em va agradar. Ell segurament no s'ho devia espe-

rar, i al principi es va quedar una mica tallat, però de seguida vaig sentir que s'animava. Vam quedar per fer un cafè el dilluns pel matí.

Vaig arribar puntual, però se m'havia avançat..., s'estava esperant a la vorera, i el vaig reconèixer de seguida. Eren les nou toques i mentre buscava aparcament vaig veure'l allà palplantat. Feia una cara d'emoció...! Nerviosa, finalment vaig poder aparcar, i quan vaig sortir del cotxe, vaig trobar un home dolçament nerviós. La impaciència se li veia al rostre, l'alegria, els nervis de la primera trobada... Ens havíem enviat un parell de fotografies, però l'essencial, aquells ulls encisadors, plens d'energia i vitalitat, em van captivar.

Ens havíem conegut a la web, estava en procés de separació..., buffff!, allò em va fer molta mandra. Jo mateixa feia tot just sis mesos que havia deixat una relació, i tot i que l'assumpte encara cuejava, havia entrat en aquella web amb la intenció de trobar algú que me'l fes oblidar. En Roger tenia 50 anys i s'estava separant, es trobava en aquell punt incòmode en què l'estimació encara hi és, però que la passió, natu-

ralment, ha desaparegut, i només amb moltes ganes de lluitar, paciència, amor i respecte es pot mantenir viva la il·lusió. Però un dia havia pres la decisió de separar-se.

Em va enlluernar des del principi, si bé d'això no en vaig ser conscient fins més endavant. En el fons, m'agradava saber que un home força més gran que jo, amb més experiència, se sentia atret per mi.

Ens vam presentar i va caure un petó a cada galta, després vam encaminar-nos cap a la cafeteria on havíem quedat. Vam demanar sense deixar d'examinar-nos dissimuladament.

—Un cafè amb llet i un cafè, si us plau.

Després d'hora i mitja, i dos cafès més ja sabia d'ell tot el que volia. Plovia suaument quan vam sortir de la cafeteria i em va acompanyar al cotxe. Em vaig oferir a acompanyar-lo fins al seu, perquè ell no duia paraigües i jo sí, i el vaig obrir per resguardar-nos d'aquelles fines gotes que parlaven de l'arribada de la primavera..., llavors em va agafar pel braç i, en arribar, va demanar-me si em podia fer un petó. Instinti-

vament li vaig contestar que no, però de totes maneres aquell petó va arribar als meus llavis i jo, fent-me l'ofesa, el vaig renyar, tot i que en el fons me'n sentia cofoia. Quan ens vam acomiadar, sabia que em trucaria aviat, i dit i fet, em va enviar un missatge al mòbil dient que li havia agradat molt conèixer-me i que volia tornar-me a veure. En el fons jo ho desitjava tant com ell, i vaig somriure per dins meu.

Passats uns quants dies, em va tornar a trucar. Jo en aquell moment, però, era un mar de dubtes i li vaig dir que com a amics endavant, però que res més. Ho havia reflexionat i no em veia mantenint una relació duradora amb ningú... Però en el fons sabia que tot això només eren prejudicis meus, sistemes de defensa...

M'atreia el seu caràcter, però a l'hora el rebutjava. Ell va continuar insistint tot i que jo no li donava cap senyal que li revelés el que de veritat sentia, i una nit, mentre sopava amb les amigues, parlant d'aquella història que m'amoïnava, vaig decidir que li donaria una oportunitat, que ho intentaria amb ell, perquè m'estava demostrant que hi podia confiar i

que encara que en aquell moment no em sentia enamorada, em semblava que el podia arribar a estimar. I tant que el vaig estimar...!

En Roger estava convençut que el seu matrimoni havia arribat al final, però tenia un buit afectiu que no el deixava viure. Volia trobar algú de qui es tornés a enamorar, volia tornar a sentir sensacions ja oblidades. I vaig ser jo l'escolliada: algú que no havia tingut massa sort en el terreny sentimental, desconfiada, dolguda i poc predisposada a tornar a tenir una relació.

Reconec que ell va fer tots els esforços per enlluernar-me, per aconseguir trencar les meves barreres d'autodefensa, i estic segura que ell tampoc no volia córrer tant, però de cop tot es va precipitar. Cap dels dos no va pensar que hi podia perdre, ni calcular el mal que podia causar a l'altre... M'havia enamorat de debò, i el vaig acabar estimant molt més del que em podia arribar a imaginar.

El vaig estimar tant com per voler passar la resta de la meva vida al seu costat, el vaig estimar com mai havia estimat a ningú, amb la llibertat i la innocència d'un amor adolescent,

amb l'experiència acumulada d'una dona feta, amb el recolzament d'un home ple d'experiències i grans valors que em van fer sentir la part més maca de l'amor, amb la dolçor i la tendresa que tot el meu esperit li podia donar.

El dia que li vaig dir que volia intentar-ho amb ell, es va posar tant o més nerviós que jo, tot i que intentava que no se li notés. Vam brindar per una relació que desitjàvem que durés molts i molts anys. Ens vam prometre sinceritat, complicitat, amistat, respecte..., i sobretot una estima i un amor d'eterna durada.

El primer dia que em va convidar a passar la nit amb ell, em va sorprendre amb un ram de roses vermelles damunt el llit, lligades amb un clauer que duia la meva inicial i les claus de casa seva. Com podia imaginar que això no era el que realment desitjava?

Vaig intuir llavors, que va ser aquí l'inici del nostre final. Encara ara els ulls em tremolen de llàgrimes quan hi penso.

La nostra complicitat va anar en augment dia a dia, ens vam demostrar els nostres sentiments,

vaig fer-lo posar vermell la primera vegada que vam fer l'amor, i ell em va fer sentir més dona que mai..., era tot tendresa i amor, complicitat.

Els mesos anaven passant, i cap el final de l'estiu ens va dur a casa la seva inseguretat a l'hora de triar entre jo i la seva anterior vida, perquè per molts esforços que havia fet per oblidar, no ho havia aconseguit.

Amb el mes de desembre va arribar també una fredor i un distanciament que van sentenciar la nostra relació.

Una nit no vaig poder aguantar més aquella indiferència i entre llàgrimes li vaig dir que si ell no tenia clars els seus sentiments, era millor deixar-ho en aquell moment. Vaig desitjar no haver dit aquelles paraules, hauria volgut que s'entendís, que em digués el meu nom ni que fos per darrera vegada..., però només vaig sentir el soroll sord que fa la porta en tancar-se.

En Roger ja havia pres la decisió, abans que jo no digués res, de deixar-me.

Ho tornaria a viure. Ho tornaria a repetir un altre cop, sí, perquè mentre va durar em vaig sentir viva, el cor calent i ara, un cop tot ja ha passat, tinc l'ànima tranquil·la. Gaudeixo del que tinc, perquè cada cosa té el seu moment i, de vegades, cal esperar. Sento agraïment per la vida, és el sentiment més profund que em surt del cor, m'accepto com sóc i he perdonat.

I, per què no?

Mar Domingo

Si uns anys enrere m'haguessin dit que acabaria asseguda davant d'una pantalla d'ordinador parlant amb desconeguts, se m'hauria escapat un somriure i hauria posat les mans al foc que això mai no passaria.

Als disset em vaig enamorar per primera vegada. Jo llavors era una noia senzilla, ingènua i somiadora, clàssica en el posat, convencional i conservadora. Vaig fer els passos habituals: anys de prometatge, buscar pis i, finalment, matrimoni. Com que vaig casar-me relativament jove, vam poder esperar abans no vam decidir-nos a tenir fills. Després de set anys de promesos, nou anys de casada i una filla d'onze mesos, em vaig divorciar.

De cop i volta, als trenta-dos, em vaig trobar sola, amb una nena, sense feina i una hipoteca. El món se'm va ensorrar i vaig caure en un pou del que em semblava que no me'n podria sortir. Si hi ha un tòpic que sigui veritat, és aquell que diu que el temps tot ho cura. No, no estic aquí per escriure la part més negra i dura de passar de la meva vida, ans al contrari, vull narrar una de les parts més interessants...

Passats tres anys d'aquell difícil episodi de la meva vida, un divendres al vespre, quan la meva filla era amb el seu pare, vaig sortir a sopar amb la meva cosina. Ella, deu anys més gran que jo i soltera de tota la vida, em va parlar de les xarxes socials i les pàgines de contactes. Jo només feia que riure i dir-li que estava com un llum, però ella s'entestava a explicar-me les seves experiències. Es va posar tan ximpleta, que fins i tot em va convèncer d'anar a casa seva i ensenyar-me com funcionava tot aquell món que, per a mi, era del tot desconegut. Encara no havia assimilat tot allò que m'havia explicat, que tot d'una ja s'havia inventat un pseudònim per a mi, havia creat un perfil, m'havia fet una foto i l'havia penjada. Aleshores encara em

semblava que tot allò eren foteses, però he de confessar que m'ho estava passant d'allò més bé. Quan, al cap de només cinc minuts, el primer que s'havia fixat en el meu perfil volia xerrar amb mi al xat, no us podeu imaginar com em vaig atabalar..., tot i que reconec que va ser emocionant.

El corcò de la meva cosina —i potser també la meva curiositat—, van provocar que abans de l'esperat tingués ordinador a casa i línia ADSL. Començava un nou viatge en la meva vida, tot i que no sabia ni com ni on acabaria.

Al principi no m'atrevia a escriure a ningú, em limitava a llegir els missatges que m'enviaven. Finalment, però, hi va haver una primera vegada. Vaig contestar el missatge d'aquell noi que em transmetia tan bones vibracions. Vam escriure'ns durant un parell de mesos i finalment vam decidir conèixer-nos.

Va ser una molt bona primera experiència, tant, que vam ser parella durant dos anys..., però hauria estat un miracle trobar la meva mitja taronja així de fàcil i ràpid, oi? Tot i que la nostra relació es va trencar i que va ser una

ruptura un xic dura i complicada, no vaig perdre les ganes de tornar-ho a intentar.

Vaig trobar la pàgina de GENTCOMTU i de seguida m'hi vaig sentir identificada. Vaig penjar més d'una foto i vaig omplir el meu perfil amb tot tipus de detall. Tot estava llest per tornar a començar.

Continuava mirant-m'ho una mica des de la barrera, sense atrevir-me a participar, però cap a finals de febrer, tot i tenir molt recent el meu últim desengany amorós, vaig decidir-me a contestar un noi que m'havia saludat pel xat. Al cap de només deu minuts de conversa, ja m'havia dit el que volia i el que esperava d'aquestes pàgines, que resumit en una paraula, era... sexe.

Jo no era partidària d'aquesta mena de relacions i li vaig dir amb tota sinceritat. He de reconèixer que la naturalitat amb què ho havia dit em va deixar bocabadada. Tot i no tenir els mateixos objectius, vam continuar escrivint-nos de tant en tant, m'explicava les seves

aventures amoroses i jo em limitava a riure i fer-me'n creus de què ingènua i innocent era.

Va insistir en més d'una ocasió que ens coneguéssim, però sempre m'hi vaig resistir. Un dissabte pel matí, cap a finals de març, però, vaig llevar-me especialment positiva i amb unes ganes boges de menjar-me el món. Vaig agafar aquestes forces optimistes, un llibre que tenia a la tauleta de nit que feia temps que no llegia, el mòbil, les claus, una ampolleta d'aigua i vaig marxar a la platja. Feia un sol que convidava a sortir i em venia molt de gust passejar.

Aquell dia vaig animar-me a trucar al meu amic de GENTCOMTU. Em feia vergonya, però finalment ho vaig fer.

Es va sorprendre de la meva trucada. Vam quedar cap a les 8 del vespre, a uns 25 km de casa meva i uns 45 km de casa seva. Al cap d'una hora, però, mentre em preparava una amanida per dinar, em va arribar un missatge al mòbil. Vaig pensar que devia ser publicitat, però, era d'ell, deia que estava nerviós per la nostra tro-

bada. Aquell missatge em va fer somriure, em va encantar.

Per fi havia arribat el moment i el meu desconegut s'acostava decidit cap a mi. Era alt i ben plantat. Va saludar-me amb dos petons i, com per art d'encanteri, van desaparèixer tots els nervis acumulats al llarg del dia. El sopar va anar d'allò més bé i he de confessar que al seu costat m'hi vaig sentir còmoda i a gust, tot i que ni recordo què vam menjar. Era un noi xerri, divertit, encantador i els seus ulls transmetien aquella sinceritat que tant valoro en les persones.

Vam sortir relativament aviat del restaurant i vam decidir continuar la conversa, al voltant d'una cervesa, en algun local a prop d'allà. Semblava que havíem fet un pas més en la nostra relació, i ara havíem arribat a la fase de la confiança i de confessions, i la conversa va prendre una mica de volada i va pujar de to.

Eren gairebé les tres de la matinada quan ens convidaven a marxar del bar, però no ens venia de gust donar la trobada per acabada. Sabíem

que no trobaríem res obert a aquelles hores i, per tal d'allargar-ho un xic més, vam optar per una passejada pel passeig marítim, on teníem els cotxes aparcats. Caminàvem a poc a poc, com si no volguéssim que s'acabés la nit. De sobte em va aturar i em va besar. Sincerament, allò no m'ho esperava. Tot i que vam continuar passejant, a poc a poc ens vam anar acostant l'un a l'altre. Ens vam abraçar i em va tornar a besar, aquest cop amb més força. Em sentia molt bé al seu costat i en aquells instants em vaig preguntar: "*I per què no?*". I com si no fos jo qui pronunciava aquelles paraules, vaig dir-li:

—Vols venir a casa meva?

Em va mirar, va treure les claus del cotxe de la butxaca i em va dir:

—Et segueixo.

Vaig pujar al cotxe, el vaig engegar i vaig emprendre el camí cap a casa. M'esperaven vint minuts de dubtes, nervis, pors i angoixes com mai no m'havia imaginat. I jo..., jo no parava de preguntar-me un munt de coses.

Estava nerviosa?, estava boja?, què havia fet? No m'acabava de creure el que estava passant. Havia convidat un desconegut a casa meva i no precisament a prendre cafè. Havia d'ensenyar-li la casa?, havia de convidar-lo a prendre alguna cosa?, l'havia de portar directament a l'habitació?, havia d'esperar que ell fes el primer pas?, l'havia "d'atacar" ja a l'ascensor?, l'havia de començar a despullar al rebedor? Aix...!!!, com coi s'havia de fer?, estava histèrica!, però ja estava fet, no es podia tirar enrere, i em vaig deixar portar per la situació.

Vaig obrir la porta i el vaig convidar a entrar. La fusta de planxar al mig del menjador i el cistell de roba per plegar eren la clara evidència que allò no estava preparat i que no esperava companyia aquella nit. No em vaig atrevir a despullar-lo al rebedor i vaig optar per ensenyar-li el pis (quina ximpleria) i quan vam arribar a l'habitació, vam donar per acabat el recorregut. Els dos estàvem nerviosos i no sabíem per on començar, quan aleshores, la seva mirada es va dirigir cap a la tauleta de nit. Allà hi tenia la fotografia de la meva ex-parella, en una de les nostres primeres sortides. Sense pensar-m'ho, la vaig posar cap per avall, com

es fa a les pel·lícules. Els dos vam somriure, jo de nervis i ell perquè no sabia on s'havia ficat. Va acostar-se'm i a poc a poc em va anar despullant, una a una, totes les peces de roba, la camisa, els sostenidors, els pantalons... Uffff!

L'endemà al matí, només obrir els ulls i abans de poder processar tot el que havia passat, ja tornava a estar entre els seus braços. Les seves mans m'acariciaven suaument, els seus llavis em besaven tendrament..., i jo..., jo no vaig poder, ni voler prescindir d'aquell dolç despertar.

El sexe és una cosa fantàstica i m'encanta, però li dono especial importància al que jo anomeno "els deu minuts" després d'haver gaudit del sexe. Hi ha qui després de fer l'amor simplement es dutxa, hi ha qui s'adorm, hi ha a qui se li obre la gana, a d'altres els ve de gust fumar un cigarret... A mi m'agrada continuar ajaguda al llit, tan sols deu minuts més..., al costat de la persona amb la que he compartit aquella passió, i xerrar una estoneta. En aquests deu minuts es pot parlar de tot..., del que ens agrada, de viat-

ges, de metafísica, de tècniques de meditació..., fins i tot de receptes de cuina!

Les coses, entre nosaltres, van quedar clares des del primer moment i tot i que vam continuar en contacte, no ens vam veure més. Fins al cap de cinc mesos. Sempre recordaré amb especial estima els tres mesos que en van seguir.

Ens vàiem cada quinze dies. Potser aquella no va ser una relació convencional, ni tan sols hauria estat ben vista a ulls de molta gent, però era divertida, excitant i sobretot sincera. Sabíem que tenia data de caducitat, i potser precisament per això vivíem el present, sense pensar en més enllà. No hi havia cap mena de compromís entre nosaltres i cadascú continuava fent el seu camí, però sí que teníem una norma que sempre vam aconseguir: la veritat per endavant.

Aquella història em va fer recuperar la meva autoestima, vaig adonar-me que no estic sola, que puc viure el present i valorar el que tinc. Vaig sentir-me escoltada i respectada.

Cap al desembre, una mica abans de Nadal, aquella història havia donat de sí tot el que podia donar. La relació es va acabar. Em va saber greu que arribés aquell instant, però estic contenta i no me'n penediré mai d'haver-me preguntat: "*I, per què no...?*".

Enamontsats

Pere Soler [*Vidaddicte*]
i Montserrat Vendrell [*Mon31*]

EL FESOLET

De la mateixa manera que hi ha qui enceta el diari per la darrera plana, aquesta història començarà pel final. Bé, un final que tampoc no ho és, sinó més aviat un molt bon començament: l'inici d'una vida que, tot i ser encara de la grossària d'un fesol, creix cada cop amb més empenta i ben covada dins el ventre matern.

El primer indici de fesolada els arriba un vespre, sopant a la cuina-menjador d'una masia d'agroturisme. La mestressa els duu una ampolla del millor vi de la contrada. Com que en Pere té la desgràcia de ser abstemi, cedeix sempre el privilegi tant del primer com del darrer tast a la seva parella. Arran del primer glop, però, a la Montse li vénen fortes nàusees, com si es

trobés enmig de maregassa forta a bord d'una barqueta de nyigui-nyogui. S'aixeca, obre la finestra per fer-se passar el mareig i, d'amagat de la mestressa, llença, fastiguejada, tot el contingut de la copa a l'aigüera. Havent sopat i un cop sols a l'habitació, se'n riuen de l'experiència i no li donen cap importància. Santa innocència.

La segona campanada d'atenció té un nom tan galdós que el mateix oracle de Delfos l'hauria volgut: Predictor. Les instruccions d'ús són ben senzilles, encara que a la usuària, atabalada per l'emoció, li costa llegir-les amb la necessària parsimònia i alhora fer allò que cal per seguir-les. Finalment apareixen dues línies rosades a la finestra de control de l'aparell. Darrera la porta del lavabo i aguantant-se la respiració es troba en Pere. Hi té l'orella parada per escoltar qualsevol crit o gemec que en pugui sortir. Transcorren els segons, els minuts i res de res. L'home comença a neguitejar-se, decideix tirar pel dret i quan ja té la mà al mànec sent un filet de veu molt i molt prim que diu:

—Ai, Pere que sí, ai, Pere que sí, ai Pere que síiiiiiii...!!!

La confirmació definitiva ve en una imatge en blanc-i-negre, com les de la televisió d'abans. Tanmateix, enlloc de veure-s'hi el Nodo, el Paco o qualsevol dels seus infames col·legues, la Montse té la sort de poder contemplar-hi per primer cop el fesolet.

Un fesolet de només nou mil·límetres però amb molt més perill per als seus futurs pares que totes les pistoles del mateix calibre.

EL COMPROMÍS

Un catorze de maig a la una del migdia en Pere es troba palplantat com un estaquirot al mig del passadís de l'Escola de Música, esperant que la seva futura dona entri a la sala del bracet de son pare.

De cop i volta i quan el nuvi ja tem que la Montse s'ho hagi repensat i n'hagi triat un altre de més ben plantat, se senten els primers acords de la cançó "Viu-la" dels Filippo Landini. Aleshores, tomba el cap i la veu acostar-se, embolcallada per un vestit blau llampant i lluint un somriure murri i encisador. En arribar, el futur sogre lliura la mà de la filla al qui serà el seu gendre,

que li ho agraeix amb nerviosa encaixada de mà.

Els dos nuvis es miren uns segons de fit a fit i es fonen en una llarga abraçada, com si fes anys que no s'haguessin vist. Després vénen dos petons d'adolescent, curts i avergonyits. Tot seguit, però, n'arriba un de dolç, sostingut, i a ulls clucs, ignorant les més de seixanta persones que s'han aplegat per a la cerimònia.

L'alcalde dóna inici a l'acte, de forma desimbolta i lleugera, com si parlés amb els amics mentre fa un glop al bar. I de la mateixa manera àgil i fresca, li surten els mots del poema "Perquè has vingut" d'en Salvat-Papasseit. Una poesia molt escaient a la núvia, que també és bella, pubilla i bruna de rostre.

Seguidament pren la paraula l'oncle de la Montse. Recita una composició escrita expressament per als contraents. Uns versos que, a l'estil de mossèn Cinto, parlen de valls, cimals, planes i riberes en què passa el cabal del riu de la vida on hauran de navegar els nuvis. Se senten forts aplaudiments a la sala.

Engrescada per l'ambient de la celebració, s'atansa la Sònia, una de les millors amigues de la núvia, per llegir un emotiu escrit d'ella mateixa i la Nuri, l'altra amiga íntima. L'escrit parla del naixement de la seva amistat, de com ha madurat al llarg del temps i com, a mesura que totes tres han crescut, ha esdevingut més forta i més ferma.

A mitja llegida, els ulls de la Sònia comencen a entelar-se i se li fa un nus a la gola. S'atura uns segons per respirar, i quan creu que ja pot continuar, les mans li tremolen i una primera llàgrima li rodola galta avall. Mira l'alcalde amb la veu lligada per l'emoció, i no sap si podrà continuar. Aleshores la núvia, sense dubtar-ho, s'aixeca i s'hi atansa. Passant-li suaument la mà per l'esquena, agafa el paper i reprèn la lectura al punt on l'ha deixada l'amiga fins acabar-la i fondre's amb ella en una gran abraçada.

L'alcalde, abans de recordar a la Montse i a en Pere els seus deures i obligacions matrimonials, recita les primeres paraules del somni de Martin Luther King del 28 d'agost de 1963, un somni de justícia, respecte, dignitat i igualtat.

Un cop els nuvis han estat laicament sermonejats, l'autoritat oficiant demana les aliances. Ningú no sap on paren. Es produeixen uns segons de desconcert i neguit, s'organitza un petit rebombori..., les peces apareixen, finalment...!, un dels nebots en porta una, un testimoni fa aparèixer la segona de la butxaca del pantaló, puja la mare de la núvia, que en duu una altra..., i així fins arribar a tres peces per anell, sengles anells compostos, fruit de l'enginy de dos joiers amb molta empenta creativa i un tarannà agosarat. Uns anells que, un cop muntats, imiten el moviment de les ones del mar, davant el que viuran per sempre més els nuvis.

LES CORREDISSES

Cinc hores abans de la cerimònia, la Montse, com totes les núvies de sempre i de tot arreu, és sotmesa als turments de la moda, a les exigències estètiques del moment. Altrament dit, a un seguit de pentinats, recollits, pines, agulles de cap, tirabuixons, manicura i maquillatge.

Mentre suporta estoicament el seu martiri de més de dues hores, també ha d'escoltar els consells de la mestressa i de les seves companyes

de patiment: una colla de lloques addictes a la premsa rosa que creuen saber-ho tot del matrimoni aliè només perquè han sofert pacientment el propi.

De la perruqueria, la núvia se'n va a cals pares per encetar el ritual de l'abillament nupcial. S'hi troba el seu oncle, un home bo, equànime i d'allò més eixerit a qui, tot i la dieta estricta dels darrers mesos, no li corda el botó del vestit d'etiqueta.

Ara cal vestir la núvia i el temps s'escola amb traïdoria. Per acabar-ho d'adobar, el fotògraf es presenta abans d'hora, acompanyat d'un parell de veïnes amb ganes de safareig. De les dues dames que haurien d'ajudar la núvia a abillar-se, només una va per feina: l'altra frisa amunt i avall de l'habitació, deixant anar frases embarbussades a tort i a dret i feta un garbuix de nervis.

Sona el timbre de la porta i arriba el padrí per llegir el poema martipolenc, de poques paraules però tan ben triades que acaben per tocar el cor de la núvia i de tots els presents. Silenci. I després, plors, picades de mans i abraçades.

LA TROBADA

Un dissabte quinze de maig els dos futurs esposos són a punt de conèixer-se. Aquell matí la Montse, amb samarreta vella i pantalons de xandall, xino-xaneja mandrosament cap a la plaça per fer la compra del cap del setmana. En tornar de fer els encàrrecs amb prou feines podrà fer un parell de mossos per dinar, i després passarà tota la tarda regirant l'armari per trobar el vestit adequat..., ni massa mudada ni massa esparracada, quina deu ser, la mida justa...? Per sort aquell noi, en Pere, la truca per dir-li que potser farà mitja hora tard perquè plou. És l'estona de treva que la Montse necessita per guanyar el seu combat contra el vestidor. Finalment arriba l'elecció guanyadora: texans nous i camisa blanca de lli.

Mentrestant, vint quilòmetres de costa més avall, dues preguntes brunzeixen al cap d'en Pere, xiuxiuejant-li el neguit a cau d'orella, i clavant-li el fibló del dubte ben endins del cervell: *“Què li puc dur? Què em posaré?”*.

Deixa de banda el clàssic ram de roses vermelles —vol evitar esglais i prematures fugides

comes ajudeu-me de la noia— i també descarta els llibres de viatges exòtics —no vol quedar com un guillat—, i opta per la més antiga arma de destrucció massiva de la resistència femenina: la xocolata negra. No en va la gran semblança fonètica entre “bomba” i “bombó”, pensa. També els resultats a un nivell pràctic són similars, pensa..., ambdós provoquen estralls, al camp de batalla i a la voluntat d'una dona, confirma. Ja ho diuen que en l'amor i a la guerra tot és permès...

Escollida la millor arma per al desafiament, ara cal pensar com s'abillarà el duelista: extremadament clàssic (americana i corbata), clàssic i punt (americana i pantalons de vestir), clàssic-informal (americana i texans), informal-benestant (texans i camisa bona) o informal-compromès (texans i samarreta d'ONG-de-moda). Finalment, en Pere tria l'opció clàssica perquè, tot i que els gentcomtuencs són principalment fills de l'Esplai i del moviment “cumba”, no vol prendre riscos innecessaris.

A tres quarts de cinc, en Pere baixa del tren que l'ha dut fins la vila de la noia. Fa un temps brúfol i encara plou. Prova d'obrir el paraigua

però no se n'acaba de sortir. El vent empeny el bolet i vol capgirar-lo, mentre l'home lluita per mantenir-lo en posició funcional. Aleshores se li acosta, tot rient, una noia, un xic burleta, deu ser la Montse...?:

—Tu deus ser en Pere, oi?

LA MON31 I EN VIDADDICTE

La *Mon31* desitja un home alt, amb sentit de l'humor, que li agradi la muntanya i amb sòlids valors morals, ha explicat al GENTCOMTU. En *Vidaddicte* voldria conèixer una noia de ciències, no fumadora, trempada i que vulgui formar una família.

En *Vidaddicte* és d'una alçada mitjaneta i la muntanya més propera que coneix a fons és el Tibidabo i, tot sigui dit, només des de l'atracció de l'avió giratori. La *Mon31* és infermera però amb un hàbit no gaire saludable: més de mig paquet diari de Nobel.

Els primers contactes no són gaire encoratjadors: en *Vidaddicte* defensa la virginitat dels

seus pulmons a peu i a cavall, la *Mon31* s'estimaria més un muntanyenc de debò.

Diversos correus electrònics més tard, la situació comença a capgirar-se com un mitjó: la *Mon31* li ha dit que ha començat un tractament de deshabituació al tabac, i en *Vidaddicte* s'ha fet de l'Associació d'Amics dels Parcs Naturals de la Diputació de Barcelona.

Arriba el mes de maig i, amb les vacances al cap, xategen de l'estiu que s'apropa: ell voldria marxar a Istanbul o a Roma, ella prefereix quedar-se més a prop. I llavors tots dos teclegen a l'ordinador una mateixa paraula, un mateix lloc, un mateix pensament: "Ses Illes?".

Era un dissabte

Montse Planes [*MentaFresca*]

Dissabte per la tarda d'un humit i força fresc mes d'octubre. Ja tenia la feina feta, havia estat mirant una llarga estona la tele, fins i tot havia intentat, infructuosament, una trobada amb una amiga per fer un te o anar al cinema, i em començava a envair una certa tristor i una malenconia prou perilloses, de manera que vaig decidir engegar l'ordinador per mirar de distreure'm.

“Molta gent hi troba parella, o simplement amics, per Internet, i tan feliços! Per què no provar-ho jo també...?”, em vaig dir.

Alguns d'aquests llocs t'asseuren que hi trobaràs parella només contestant una enquesta, que t'hi descriguis, que expliquis què t'agrada

i que diguis quines són les teves aficions, que expliquis què busques..., que ells faran la resta i buscaran aquells perfils que encaixen amb tu.

Jo, innocent, convençuda que estava fent el correcte per trobar l'home ideal, vaig posar-me un bonic àlies que donés una primera imatge adequada, divertida però no poca-solta, interessant però no massa intel·lectual, original però no rebuscada..., en fi una feinada! Quan el vaig trobar, i un cop comprovat que estava lliure, vaig anar contestant totes aquelles preguntes del test inicial...

Ah, sí! He de pujar una foto, quin problema...!, quina hi poso? En aquesta estic molt lletja, en aquesta altra se'm veu massa petita, a l'altra hi surt tota la família..., potser s'espantaran els hipotètics pretendents..., ho deixo córrer de moment, ja la posaré més endavant..., me'n faré una ben maca i la penjaré la setmana vinent, de moment la cosa es quedarà així. Ja estic registrada! Torno a estar donada d'alta en el mercat emocional...!!!

Pensava amb molta il·lusió: *“aviat trobaré una pila de gent interessadíssima en mi, podré triar*

i remenar, la meva vida social tornarà a ser esplendorosa, dinàmica, radiant..., s'han acabat les tardes de dissabte al sofà mirant una colla de pel·lícules dolentes... I les properes vacances...? Ai!, les properes vacances seran les millors...!!!, amb la meva parella i una colla d'amics que hauré fet per Internet!”.

Em vaig passar el diumenge esperant rebre algun missatge, a veure si m'arribava “el sobret”, com a la peli de la Meg Ryan i en Tom Hanks..., però res de res... Va passar el diumenge sense pena ni glòria. Potser era aviat per obtenir resposta?, ja veia a venir que em caldria paciència.

Dilluns al matí vaig reprendre la monotonia laboral: a un quart de nou vaig baixar al pàrquing i vaig saludar a aquell home simpàtic que em trobava cada dia i que, amb un gran somriure, sempre em deia: *“Bon dia, reina...”*. Encara que sóc republicana fins el moll de l'os, és bonic que t'ho diguin... Després cap a l'oficina, aparco al pati, em trobo l'encarregat del magatzem, és alt i gran, no gras, simplement

gran, moreno i lletjot, però té alguna coseta..., potser és la seguretat en si mateix que li dóna aquest atractiu.

Treballo tot el dia asseguda al meu despatx, però al capvespre em toca anar a la gestoria per fer unes consultes sobre les nòmines i, com que és una mica tard i alguns ja han plegat de treballar, m'atén "el *big boss*" en persona. El trobo interessant, té unes mans polides, perfectes, m'agrada molt com agafa el bolígraf, me les miro, com es mouen, m'atrauen molt..., no m'hi havia fixat mai.

Torno cap a casa però abans passo per la farmàcia, em calen unes pastilles per al gat, és al·lèrgic, no sabem a què. El farmacèutic s'interessa per l'estat de salut de la bestiola. Em somriu amb els seus ulls blaus com el cel de primavera després de la pluja, des de darrera d'aquelles ulleres de pasta clara. És agradable, li dono les gràcies, pago i tiro cap a casa.

Per fi arribo a casa..., em poso les sabatilles i de cop i volta recordo allò de la pàgina aquella per trobar parella..., o amics..., o el que sigui. Vaig corrent cap a l'ordinador, no sigui que tingui

sorpresa... L'engego, el molt mal parit va més lent que de costum, o això sembla..., que no sap que tinc pressa??? Ufff...! Per fi, la pàgina de benvinguda..., escric el nom d'usuari, la contrasenya i... Oooooohhhh...! Què és, tot això...? Tinc disset missatges, mare meva!!!, disset...! No sé per on començar. Llegeixo els noms..., hi ha de tot: *Superman*, *Sr Spock*, el *Gran Barrufet*, *La Teva Fera*, el *Catxalot*, el *Gran Calçot*, etcètera..., inclòs un tal *Nino Tendre*. Mare meva, per on començar...? Algun d'aquests noms no m'inspiren confiança i elimino els missatges d'entrada. Me'n queden cinc i els contesto amb un missatge agradable i simpàtic. *Alea jacta est...* A veure que passa!

Dimarts, tot el dia amunt i avall, de bòlit però contenta, de sobte m'envaeix una inesperada alegria, tinc esperança, tinc il·lusió. Ja ho havia deixat córrer, això de voler tenir parella, em deia que ja estic bé tota sola..., ningú no em molesta, no he de rentar calçotets... Durant molts anys em vaig sentir molt ofegada..., els nens, la feina, l'economia més aviat fotuda..., i ara que els nens ja són grans i fan la seva vida, podia dedicar-me a la feina, i tota sola me'n sortia

prou bé. Era el moment de tornar a viure?, de recuperar la meva vida?, de tornar-me a sentir dona?

Per fi, dos quarts de nou, arribo a casa, duc una bossa del súper, el pa i unes quantes cartes dels bancs i publicitat que acabo d'agafar de la bústia. Ho deixo de qualsevol manera tot damunt la taula de la cuina i vaig a tota pastilla a engegar l'ordinador... Espero, espero, sembla que avui va encara més lent que no pas ahir, ja és una mica vell, aquest trasto, s'ha de confessar..., però de moment no hi ha pressupost per comprar-ne un de nou. Per fi, entro a la pàgina web de GENTCOMTU i m'hi trobo tres respostes. Quins nervis...!

El primer em pregunta com sóc físicament, resulta que les vol altes, rosses, primes, ulls clars... Li dic que encara que m'assemblo a la Claudia Schiffer, ell i jo no tenim res a pelar, i que després de llegir la seva missiva estic convençuda que ell deu ser un adonis musculat i amb una impressionant "tauleta" abdominal, cosa que a mi m'importa un rave. M'ha posat de mal humor. Calma, em dic. Què t'espera-

ves? Faig unes quantes respiracions i vaig a pel segon.

El segon m'explica que és "country manager" (no sabia que existís, aquest ofici) de no sé quin coi de multinacional, que aquesta setmana ha estat a Chicago i que la que ve s'en va a Tòquio, i que l'estiu passat va estar de vacances a les Fiji. Mare de Déu...!!!, quin tip d'anar amunt i avall! Pobre home...! Li contesto que jo fa molts anys que treballo en una empreseta catalana que actualment passa per bastants problemes econòmics, que avui he anat a Mollet a buscar uns catàlegs, que fa poc vaig anar d'excursió al Ripollès i que l'estiu passat vaig estar deu dies en un càmping de Puigcerdà i m'ho vaig passar d'allò més bé.

Començo a estar una mica decebuda, no sé si continuar llegint..., per què em complico la vida amb aquestes foteses? Tanco l'ordinador?, no sé què fer... Va, vinga, només en queda un per llegir! Respiro fondo i clico el missatge per llegir-lo.

L'home en qüestió diu que té moltes ganes de conèixer persones normals, de compartir

vivències, que ha tingut serioses dificultats, però les ha superades, que no necessita res i que li agraden les coses senzilles de la vida. Carai!, ara sí que anem bé...! Continuo llegint amb creixent interès, m'explica que pinta i que li agrada passejar per la muntanya, que té dos fills grans i una mare que ja és velleta, i que també té un gat, com jo. Que bé! Li agrada cuinar i es veu que ho fa prou bé, que el que millor li surt és la fideuà... Aquest és el meu home!!! Em fa riure amb algunes ximpleries que diu...

I, oooohhh!!!! Déu meu, el cor em fa un sotrac! Diu que em coneix, que per les pistes que dono a la fitxa ja sap qui sóc, que ens veiem sovint i que, pel meu aspecte, li semblo una dona alegre i riallera. Qui deu ser?, diu que em veu tot sovint...? No paro de donar-hi voltes, disposada a endegar una operació detectivesca com cal. Torno a mirar la seva fitxa volent descobrir-hi pistes. Qui deu ser el meu "nou amic" *Vent Del Nord*? El nom no diu gran cosa..., o sí, sempre és millor que *Tarzan* o *Osset Amorós*..., és més ventilat, com a mínim. L'edat tampoc no em diu gran cosa, gairebé tots els que vaig seleccionar tenien una edat similar.

Que faig? Li contesto que si vol ens podem seguir escrivint i que més endavant ja ens coneixerem, si li sembla bé...

M'assec al sofà una mica perplexa, encara no he sortit del meu astorament. Qui deu ser? Estic col·lapsada, no deixo de pensar-hi. Resulta que el tinc ben a prop i mai no m'hi he fixat? A poc a poc vaig recuperant el control de la situació; em preparo una mica de sopar i poso una rentadora. No m'ho puc treure del cap, em costa adormir-me.

Dimecres, la Mercè, la meva companya de feina, em diu que semblo a la lluna, que què em passa, que em diu coses però que semblo absent..., li contesto que no em passa res, que són manies seves i que en realitat estic molt concentrada en la feina. "*Segur..., deu ser això*", diu ella.

Al vespre, quan arribo a casa, corro cap a l'ordinador sense treure'm ni la jaqueta. L'engego i el cor em fa un salt, hi ha un missatge del meu nou amic! Em diu que li sembla molt bé que ens anem escrivint i que ja veurem si ens podem avenir, i acaba el missatge dient-me: "Que dor-

mis bé...". Oh!!! Feia tant de temps que ningú no m'ho deia...! I tant que dormiré bé!, molt bé!

Estic contenta, suposo que porto dibuixat a la cara un d'aquells somriures ximpls i sento unes lleugeres pessigolletes a l'estómac. Em costa una mica adormir-me però, quan finalment ho aconseguixo, dormo d'allò més bé.

Dijous, em passo el dia repassant mentalment tots els homes que conec i que tracto sovint, i que tenen una edat similar al meu ciberamic. Faig una llista. Potser és el senyor simpàtic que em trobo al pàrquing de casa?, o l'encarregat del magatzem?, el gestor?, el senyor farmacèutic?, i si és el gestor? M'ho rumio un cop i un altre, provant de trobar alguna pista, recordar algun somriure fet d'amagat, alguna miradeta que delati l'un o l'altre..., però no hi ha manera, no trobo res. Encara afegeixo uns quants noms més a la llista., el del quiosc, tot i que està casat..., el senyor que passeja cada dia el gos a l'hora que torno a casa..., però no crec, ell m'ha dit que té un gat...

Al vespre rebo un altre missatge, m'explica com va ser que va començar a pintar, diu que això el relaxa molt. És agradable llegir el que diu. Al final del missatge em demana si m'agradaria que ens veiéssim dissabte. Oh!!! Déu meu, què li contesto??? Dubto molt, però finalment li dic que sí..., ja està!, li he enviat la confirmació i ara comencen els maldecaps. Què em posaré?, hauria d'anar a la perruqueria?, hauria de...?, hauria de...? Finalment m'adormo una mica trastornada.

Divendres, és horrorós...! Em sembla que m'he equivocat dient-li de veure'ns, això no va amb mi..., al vespre li escriuré i li diré que no pot ser, que tinc la mare ingressada, que he d'anar a un enterrament, que tinc una lumbàlgia..., què sé jo! O li dic la veritat?: "Mira noi, sóc una gallina i estic cagada de por, ho sento..." Sí, sí..., li diré això.

Al vespre arribo i obro el correu..., tinc el seu missatge diari: "Hola Cuca...!" Oohhh...!!! M'ha dit "Cuca"... que maco!, no li puc dir res de deixar-ho córrer, en el fons tinc unes ganes boges de conèixer-lo! Diu que m'esperarà a la

placeta que hi ha a la cantonada de casa meva, a les sis de la tarda. Li contesto: “Fantàstic!”.

Torna a ser dissabte per la tarda d'un humit i força fresc mes d'octubre, i a mi no em toca la camisa a la pell. He fet unes respiracions, he decidit anar vestida senzilla, tal com vaig sempre, i que si li he d'agradar, que sigui tal com sóc.

Són tres quarts de sis i plou, plou, plou. Quedarem xops com dos ànecs, penso. De sobte sona l'interfon. Algú truca des del portal.

—Qui hi ha? —contesto.

—Sóc jo, està plovent moltíssim..., què fem? — diu ell.

—Puja —li responc sense pensar-m'ho ni un segon i premo el botó perquè s'obri la porta de baix.

I allà l'espero, dreta enmig del rebedor de casa, esperant que entri el *VentDelNord* i escombri per sempre la meva soledat.

I així va ser, va entrar i va omplir la meva vida d'aire fresc i net, i ja mai més no vaig sentir aquell: “*Bon dia, reina*”, a l'escala del pàrquing, perquè el vaig sentir sempre més des de la part esquerra del meu llit.

Autors

Són molts els que han volgut participar explicant en primera persona les seves experiències de relacions personals nascudes a la xarxa:

- Andreu de Balandrau
- Anna Torras
- Anònima
- Fernando Guillén
- Hèctor Montagut
- Joana
- Mar Domingo
- Montse Planes
- Montserrat Vendrell
- Pep Caballé
- Pere Soler
- Sol Del Vint-i-Set
- Vinayalaya

Moltes gràcies a tots ells.

GentComTu

GentComTu! és una xarxa social dirigida específicament a la comunitat catalanoparlant.

Amb gairebé 30.000 usuaris, ofereix un espai de trobada on els seus participants, d'una manera àgil i senzilla, poden conèixer gent, participar en activitats i establir noves relacions, tant d'amistat com de parella.

Més informació a: www.GentComTu.cat

Malgrat les aparences les coses essencials no canvien. Les persones continuem buscant relacions que enriqueixin la nostra vida, i això succeeix independentment de l'època o dels mitjans utilitzats.

Durant aquests anys gestionant una xarxa social hem après, desmentint tots els estereotips, que les relacions iniciades a la xarxa no són fredes ni impersonals, sinó tan reals i properes com les més tradicionals.

Aquest llibre recull un conjunt de relats, escrits en primera persona pels mateixos protagonistes, que descriuen les seves experiències a l'hora d'establir noves relacions i trobar parella mitjançant la xarxa.

Són històries personals escrites amb sinceritat i honestedat, i amb les que és fàcil identificar-te. Relats diversos que t'entretingran i et faran somriure, et faran pensar i recordar, però sobretot t'emocionaran perquè es tracta d'històries reals viscudes per gent com tu.

ebookation

9 788494 013713

